

Jó munkát – olyan nincs!?

Ma a munkát átokként értelmezzük életünkben. A mai ember szeretne sok pénzt keresni, minél kevesebb munkával.

☞ 4. oldal

Mit tanít a Szentírás a keresztségről?

Vizsgáljuk meg: mit nem jelent a keresztség, mi az értelme a Szentírás szerint, miért kereszttelünk meg kisgyermekeket is!

☞ 7. oldal

Teológiai tanárok csendesnapja

Csendesnapokat szerveztek teológiai tanárok számára a Királyhágómelléki Református Egyházkerület vezetői.

☞ 14. oldal

AZ ÉLŐ IGE ÉVE
— 2024 —

HARANGSZÓ

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2024. ÁPRILIS • 35. évf. 7-8. szám • Ára 5 lej

KRISZ-kultúra: közgyűlés és KRISZ-expó

Kisebb. Kevesebb. Mélyebb. Az ifjúsági munka jövőjét valaki így prognosztizálta mostanság. Ha ez igaz, akkor le kell válnunk a számok bűvöletéről, és ragaszkodnunk kell, sokkal erősebben, ahhoz, amink és amenyink van. És Ahhoz, AKIBEN vagyunk.

Talán ebben szeretne fejlődni a Királyhágómelléki Református Ifjúsági Szövetség a jövőben. Hűségben, hitben, kitartásban, reménységben. Abban a meggyőződésben, hogy Isten folyamatos újat és jót cselekszik az övéivel. Még akkor is, amikor ez a hatalmas munka bűvópatakként van jelen a világ és az egyház életében.

Ezzel az ézsaiási igei felütéssel nyitotta meg Vékony Zsolt József, az egyházkerület ifjúsági előadója, a KRISZ elnöke, március 13-án a magyarkéci Fészekben mintegy 30 résztvevő jelenlétében a szervezet idei köz-

gyűlését, ami egyben az első KRISZ-expó keret-eseménye is volt. A KRISZ-expó célja, hogy azokat az ifjúsági programokat mutassa be, amelyek egyházkerületünkben jó ideje jól működnek.

A KRISZ-elnök üdvözlő gondolatai után Bogdán Szabolcs János püspök vonta be mélyebben a résztvevőket az Isten élő jelenlétébe. Áhítatában Pál merész, rácsok mögött hitelesített hitvallásával bátorított mindenkit arra, hogy maga az Élet áradjon át szolgálatukon. „Nekem az Élet Krisztus!” – hangzott a Fil 1,21-ből ez a hitvallás.

Eszerint, ha valóban azt akarjuk az ifjúsági munkában is, hogy az élet hassa át, vagyis azt, hogy mozgásban legyen, lélegezzen, szíve dobbanjon, és lüktető dinamika áradjon belőle, akkor egy feladatunk van: az Életben maradni, Krisztusban.

(Folytatás a 11. oldalon)

Bárcsak...

Mire vágysz? Te hogyan folytatnád a címben szereplő mondatkezdést?

A Krónikák könyvei a Bibliában izgalmas történeteket is leírnak, de többször olvashatunk bennük nemzetségtáblázatokat. Nem könnyű olvasmány, valljuk meg őszintén, de a kitartó jutalomra talál, amikor az első könyv negyedik fejezetéhez ér:

„Jabéc tekintélyesebb volt testvéreinél. Anyja nevezte el Jabécnak, mert ezt mondta: Bizony fájdalommal szültem őt! Jabéc segítségül hívta Izráel Istenét, és ezt mondta: Bárcsak nagyon megáldanál engem, és kiszélesítenéd határomat, velem lennél, és megoltalmaznál a bajtól, hogy ne érjen fájdalom! És megadta neki Isten, amit kért” (1Kron 4,9–10).

Főhősünknek anyja adott nevet, aki nem igazán figyelt oda a részletekre. Nem tanult pszichológiát. Egyszerűen csak őszinte volt. Ez azért önmagában dicséretes, de amit üzent ezzel, lelkiileg hosszú ideig megnyomoríthatta gyermekét. Jabéc nevének jelentése: fájdalom okozó. Kemény lehet ezzel a névvel élni. Tudni azt, hogy te, amikor világra jöttél, fájdalmat okoztál. És természetesen nem bagatellizálom azt a fájdalmat, amit egy anya érez szüléskor. De itt, ebben a történetben másról van szó. Egy ember azzal a tudattal élt, hogy már az első „lépése” fájdalmat okozott. Hány ilyen gyermek van, akivel így vagy úgy, de tudatják: nem jókor jöttél, én karriert akartam stb.? Szörnyű lehet ezt érezni.

(Folytatás a 2. oldalon)

www.facebook.com/harangszo

Bárcsak...

Aztán fordulóponthoz érkezett Jabéc élete. Merthogy nem kell így maradni. Isten ad lehetőséget a fordulópontra. És nincs is messze tőlünk: csupán csak egy imányi távolságra. Megszólíthatjuk Őt minden féle problémánkkal. És biztosak lehetünk abban, hogy Ő hallja. A te életednek melyik az a pontja, ahova behívnád őt? Mit kérnél tőle? Jabécnek négy kérése volt. Nézzük meg, hátha közte van a te kérésed is.

BÁRCSAK NAGYON MEGÁLDANÁL ENGEM!

Áldott élet. Milyen lehet az? Sok pénz, gondtalan napok, biztos egzisztencia? Úgy gondolom, bár jól tudnának ezek esni, nem fedik mindez az áldott élet fogalmát. Mert láttam sok gazdag embert sok problémával, és láttam szegény embert szívbeli örömmel. Áldott élet az, ahol a körülmények ellenére is megelégedett és hálás vagyok. Nem panaszkodom állandóan, teszem a dolgomat szívesen. És mi a jele annak, hogy áldott az életem? Az, hogy mindig van mit továbbadnom. Nem edény az életem, amely csak gyűjt, hanem csatorna, amely tovább ad.

BÁRCSAK KISZÉLESÍTENÉD HATÁROMAT!

Megvannak a határaink. Végecséje van az erőnknek. Mondjuk, hogy nem bírjuk tovább, aztán valahogy csak kibírjuk. Van határa a türelmünknek is, főleg, ha emberekkel kell dolgoznunk. Van határa empátiakészségünknek. Minél több nehéz esettel szembesülünk, annál inkább bezár a szív, megkeményedünk és talán még érzéketlenek is leszünk. Szolgálatkészségem is határos, sok minden más fontosabb, ami akadályoz a szolgálatban.

BÁRCSAK KEZED VELEM LENNE!

Jézus ezt ígérte. Velünk lesz minden napon a világ végezetéig. Nem ígért gondmentes életet, de a jelenlétét igen. Keze fogja a mi kezünket. Egy úton van velünk, ha az Ő útján járunk, és nem csak a célnál vár.

BÁRCSAK MEGOLTALMAZNÁL A BAJTÓL, HOGY NE ÉRJEN FÁJDALOM!

Nem is a haláltól fél sokszor az ember. Bár a bizonytalanság rémisztő. Sokszor inkább a fájdalomtól tartunk. Márpedig az élet tele van fájdalommal, van azonban oltalmunk. Jabéc élete itt fordul meg, amikor ezt mondja: add, hogy ne fájjon. Én, aki fájdalmat okozó vagyok, add, hogy ne fájjon. Megadta neki Isten, amit kért. Ilyen könnyen megy ez? Nem mindig ez a tapasztalatunk. Csak akkor „sikerül” mindez, ha az én utam egyesül az Övével, az én akaratom az Övével.

RÁCZ ERVIN

Sokakat gazdagító élet 1.

„Adjátok el vagyonotokat, és adjátok alalmazásul, szereztek magatoknak el nem avuló erszényeket. El nem fogyó kincset a mennyben, ahol a tolvaj nem férközhet hozzá, a moly sem emészti meg. Mert ahol a ti kincsetek van, ott lesz a ti szívetek is” (Lk 12,33–34).

Úgy lesz jelen a mennyek országa itt közöttünk, hogy minket állít oda, hogy másokat gazdagítsunk. Minket tesz oda a mi Jézusunk, hogy legyünk az Ő kenyereket szaporító, áldó, máskor meg gyógyító kezévé, szájává, hogy tudjunk jót tenni. Ahogyan Ő jót tett velünk, ezt tegyük mi is! Tudjunk megbocsátani úgy, ahogyan Ő megbocsátott!

Akik Isten országának elküldött szolgálói, akik mások gazdagítására küldött szolgálók. Ők nem egy hatalmas, hanem kicsinyke nyáj. Ma is igaz, hogy akik előállnak és jelentkeznek a szolgálatra, nincsenek sokan, de Isten a kevesek által is csodát tud tenni.

Feltevődik a kérdés: mi mennyire ragaszkodunk a földi kincsekhez, a földi vagyonhoz? Házunk, földünk ma még a nevünkön van, de lehet, hogy holnap vagy jövőre itt kell hagynunk. Nem lehet tudni, hogy meddig a miénk. Mire kaptuk tehát? Csak arra, hogy foggal-körömmel, teljes erővel hozzá ragaszkodjunk, csak annak éljünk? Van egy másik kincs, van egy másik vagyon, s erre nézve élhetünk jól sáfárkodva a földi kincsekkel. Nem tetszelegve, nem dorbézolva, hanem azzal is szolgálva. Hogyan? Bevessük és használjuk a vagyonunkat Isten szolgálatában!

Emlékezzünk csak arra a bűnös asszonyra, aki Jézust megkente! Az ő cselekedetéről mindaddig meg fognak emlékezni, amíg az evangéliumot hirdetik. Itt van az „el nem avuló erszény”. Tudja, hogy most rajta a sor, ő következik, neki kell cselekednie. Nem rejtegeti, nem dugdossa titokban az alabástrom szelencét, hanem annak tartalmát Jézusra tölti, így fejezi ki háláját. Akkor cselekszik, amikor még lehet, mert a Mester elvételük közülük. Mennyire nem értették akkor ennek az „el nem avuló erszény”-nek a gazdagságát?! Még a tanítványok sem, majd csak később.

SEBESTYÉN LÁSZLÓ EDE

Ami Istennek jár, azt nem lehet kispórolni az életből

„Isten házat felgyújtották, Jeruzsálem kőfalait lerombolták, palotáit mind felégették, és minden kincsét elpusztították. Akik a fegyver elől megmenekültek, azokat elhurcolta Babilónba, és az ő és fiai szolgálóivá lettek mindaddig, amíg a Perzsa Birodalom uralomra nem jutott. Hogy beteljesedjék az Úrnak Jeremiás szája által mondott beszéde: míg a föld le nem rója szombatjait, elpusztulva nyugszik egész idő alatt, amíg betelik a hetven esztendő” (2Kráon 36,19–21).

Félelmetesek ezek a sorok. A biztonságot nyújtó kőfalakat lerombolták, a templomot felgyújtották, a palotákat felégették, a kincseket megsemmisítették. Aki nem halt meg, azt elvitték rabszolgának. Minden elveszett, ami igazán értékes volt Izráelben. Hiábavaló volt az Úrhoz közel álló királyok tisztogatása és helyreállítása. A pusztulás elkerülhetetlené vált, de ez nem végleges. Ez a legfontosabb üzenete a fenti igének.

„Míg a föld le nem rója szombatjait, elpusztulva nyugszik egész idő alatt.” Tehát csak azt kell bepótolni, amit elmulasztottak. Az Istennek szentelt napokat elhanyagolták, ezért kell hetven éven át raboskodniuk. Ami Istennek jár, azt nem lehet kispórolni az életből. Ha kimarad egy-két nap, amit az Úrnak kellene szentelnünk, akkor fel sem tűnik. De amikor évtizedeken keresztül semmibe vesszük Isten törvényeit, akkor meg kell fizetnünk az árát.

Van, amikor vezekelni kell. Isten kegyelmes, de ne éljünk vissza vele! Nagyot hibáztunk, ha azt képzeljük, hogy az Úr folyamatosan szemet huny a bűneink felett, csak azért, mert neki az a dolga, hogy mindent megbocsásson. A kegyelmi időben minden nap megújulhatunk, de nem élhetünk vissza Isten jóságával. Ámen!

ERDEI-ÁRVA ISTVÁN

Jézus feltámadott. Ő él.

„...feltámadt a harmadik napon” (1Kor 15,4).

Krisztus meghalt, eltemették, feltámadt. Pál apostol így foglalja össze az 1Kor 15 elején a húsvét lényegét. Ez az összefoglalás az evangélium szíve. Ha ez nincs, akkor semmi sincs.

MEGJELENÉSEK

Pál apostol nagy figyelmet fordít a Feltámadott megjelenéseire. Vajon miért? Nagyon fontos tudni azt, és nem csak a korinthusiaknak, hogy Jézus nemcsak meghalt; Jézust eltemették ugyan, de feltámadt. Ez a megáldásos tény, hogy nincs halottak feltámadása. „Ha pedig Krisztusról azt hirdetjük, hogy feltámadt a halottak közül, hogyan mondhatják közületek némelyek, hogy nincs halottak feltámadása?” (12. v.) Így hát Krisztus halála, eltemetése és feltámadása nem más, mint az evangélium lényege.

TAGADÁS

Jézus Krisztus feltámadásának a valóságát sokan tagadják. Még teológusok is... Sokféle megújulás van, de hogy testi feltámadás létezne... ez egy kicsit sok. Ez sokkolja az embereket. Ez lehetetlen – mondják sokan. A halál az halál. A halállal vége mindennek.

A Biblia azonban egészen mást tanít nekünk. Bűneink miatt meg kell ugyan halnunk, de ez csak a földi életünk vége. Ezután következik az örök élet. A mennyben, vagy a kárhozatban. Minden attól függ, hogy itt a földön Jézussal éltünk-e vagy sem. Van és lesz feltámadás. Sokan feltámadnak az örök életre, mások feltámadnak az örök kárhozatra. Ezt a mai modern ember nem tudja, vagy nem akarja elfogadni. Egyszerűen tagadja, hiszen csöppnyi agyával nem tudja felfogni. Ám az apostol fennen hirdeti: „Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is” (14. v.).

A JELEN ÉLET ÉS A JÖVENDŐ

Egy ember sem kerülheti el a halált. Maghalunk, aztán megjelenünk Isten ítélőszéke előtt.

Örök gyötremem azon emberek élete, akik nem állnak meg időről időre a golgotai kereszt alatt imádkozva, hogy Jézus vére mossa el bűneiket. Jézus pedig azért halt meg és azért támadt fel, hogy üdvözítse mindazokat, akik hisznek benne. Ezért örök öröm azok osztályrésze, akik minden bűnükkel odamenekülnek Jézushoz lélekben a kereszt tövébe. Ugyanis Jézus az egyedüli közbenjáró Isten és emberek között. Örök örömben van azoknak része, akik Jézus feltámadásának a részesei.

Jézus a zsenge, az első, aki feltámadt a halottak közül. Erről olvashatunk a 20. versben: „Krisztus feltámadott a halottak közül, mint az elhunytak zsengeje.” Ő az első. Ő a feltámadás első áldott gyümölcse. És jön a folytatás...

Miért bír olyan nagy horderóval Jézus Krisztus feltámadása? Azért, mert a mi jelen életünk összefügg, kapcsolatban van a jövő életünkkel. Jézus Krisztus feltámadása bennünket is új életre kelt (heidelbergi káté 17).

A FELTÁMADÁS TANÚI

Pál apostol így ír az 1Kor 15 elején: „Mert én elsősorban azt adtam át nektek, amit én magam is kaptam, hogy tudniillik Jézus meghalt a mi bűneinkért, az Írások szerint. Eltemették, és – ugyancsak az Írások szerint – feltámadt a harmadik napon, és megjelent Kéfasnak, mind a tizenkettőnek. Azután megjelent több mint ötszáz testvérnek egyszerre, akik közül a legtöbben még ma is élnek, néhányan azonban elhunytak. Azután megjelent Jakabnak, majd valamennyi apostolnak. Legutoljára, mint egy torzszülöttnek, megjelent nekem is” (1Kor 15,3–8). Itt az apostol a Feltámadott megjelenéseiről beszél. Krisztus gondoskodott arról, hogy az Ő feltámadásának legyenek tanúi is. Tette ezt azért, hogy tudjanak bizonyosságot tenni. Nekünk is éppen ezt kell tennünk. Nemcsak Jézus haláláról kell beszélnünk, és arról, hogy Őt eltemették az arimátiai József sírjába, hanem nagy erővel, erős hittel kell arról is beszélnünk, hogy Jézus Krisztus feltámadt és él. Él a mi szívünkben is! Tudsz-e arról bizonyosságot tenni, hogy a te szívedben is él Jézus Krisztus?

CSOMAY ÁRPÁD

Értem vállaltad

Drága Mennyei Jó Atyám, Uraknak Ura, Királyoknak Királya, Mindenható, Felséges Isten.

Eléd jövök hálaadással ezen a húsvéti ünnepen, amikor arra emlékezünk, hogy Fiadat adtad értünk, hogy Ő bűnhődjön helyettünk. Hálát adok a te nagy áldozatodért, azért, hogy meghaltál minden emberért a kereszten. Érttem vállaltad a haláltusát, a köpdösést, a gúnyolódást. Úr Jézus, te legyőzted a gonoszt, hogy nekem reménységem legyen, hogy örök életem legyen veled. Köszönöm, hogy magadra vetted az emberiség sötétségét, gonoszságát, fájalmát, bűnét. Hogyan is állhatnék meg előtted? Hogyan is ejtethetne ki hangot szám előtted, amikor látom bűneim, gonosz szívem és makacs gyarlóságom. Azért esedezem, hogy ne felejtsem lelki szemeim elől bűneimtől gyötört arcod, szegektől vérző kezed, töviskoronától vérző homlokod. Tudom, hogy már akkor ismertél, már akkor tudtad, milyen esendő, bűnös ember leszek, és vállaltál engem, minket, a kínhalálban is. Úr Jézus, még fájalmadban sem gondoltál magadra, hanem ránk, a latorra, aki melletted bűnhődött. Majd latrok millióira, akikkel együtt mondom én is: „És mi ugyan méltán, mert a mi cselekedetünknek méltó büntetését vesszük.” Uram, dalra kel a szívem, amikor húsvét reggelére gondolok, hogy te Győztes Úrként feltámadtál, elbántál a gonosszal örökre, és szabadon jöhetünk hozzád. Oly hálás a szívem, Uram, hogy nem kell félnem többé a haláltól, hisz elvetted fullánkját. Hadd hirdessem egész életemben győzelmedet. Szívem és szám, zengjed nemcsak húsvétban, hanem mindig, hogy Jézus Krisztus él! Rügyezhet már a hit, remény, szeretet a lelkemben, mert nem jön többé a tél, hisz veled leszek, Megváltóm, ama virágzó Paradicsomban, örökre. Mindennél tied legyen a hálaadás és a tisztesség, örökkön örökké! Ámen.

BÓDIS DÓRA

Jó munkát – olyan nincs!?

Jó párszor jártam már úgy, hogy mikor jó munkát kívántam egyik vagy másik embernek, akkor hol viccesen, hol morgolódva ez a válasz jött: olyan nincs, vagy ne átkozódjak. Egyik vasárnapi istentiszteleten történt velem, hogy az igehirdetésben a munkáról esett szó, s egy nálam bölcsebb ember szavait idézve ezt mondtam: a mennyországban sem csak úgy lógatjuk a lábunkat, hanem ott is munkálkodni fogunk. Erre az egyik idősebb asszonytestvér aranyosan, spontán kifakadt: **Még ott is?**

Ma a munkát átokként értelmezzük életünkben. Azt figyeltem meg, hogy a mai ember szeretne sok pénzt keresni, minél kevesebb munkával, és minél gyorsabban. Sokan külföldre mennek, mert azt gondolják, hogy ott zsákszámra adják a pénzt, csak úgy, az ember két szép szeméért, s aztán hazajönnek elszomorodva, mert mégsem úgy van. Vajon a munkát valóban átokként kaptuk Istentől?

A TEREMTÉS RENDJÉBE TARTOZIK

Ha felnyitjuk a Bibliánkat, akkor azt olvasuk az 1Móz 2,15-ben: „És fogta az Úristen az embert, elhelyezte az Éden kertjében, hogy azt művelje és őrizze.” Azaz a munka nem a bűneset, nem az átok következménye, már a teremtés rendjébe tartozik. A munka az átok következtében lett verejtékes és sokszor csak bogáncsot és tövist termő fáradozás. Isten nem szent heverészésre hívott el bennünket, hanem művelni és őrizni ezt a teremtett világot, s a világban munkálkodni azokért, akiket ránk bízott.

Bár a munkát sokszor teherként meg átokként éljük meg, gondoljunk csak arra, hogy hányszor volt öröm a szívünkben, mikor elvégeztünk valami feladatot. Ismerem egy idős bácsit, aki minden disznóvágáskor ünnepelt, mert hálát adott az Istennek, hogy adott erőt neki felnevelni, felhizlalni a malacot, hogy levágva tele legyen a családjá élel-kamrája. Gondoljunk arra, hogy mennyivel jobban esik azt a paradicsomot elfogyasztani, amit én palántáltam, amit én neveltem, gondoltam. Vagy mikor egy egyszerű dolgot, egy polcot, egy kis madáretetőt vagy csak egy kis lócát összerakunk, milyen öröm tölt el bennünket, hogy alkottunk valamit. Ezekben a pillanatokban én úgy hiszem, hogy a teremtés rendjében kapott munkának a jó ízét érezzük életünkben, s nem a verejtékes munka keserédességét. Valami visszaköszön a bűneset előtti időkből. S az is igaz, hogy amiért megdolgozom, azt jobban megbecsülöm. Saját magam is láttam, tapasztaltam, hogy elődök keservesen összerakott vagyónát az utódok néhány év leforgása alatt elherdálták. De azt is láttam, hogy amit egy gyermek az összerakott, összekuporgatott

kis zsebpénzéből vagy éppen nyári barackszedéséből vett meg, arra mennyire vigyázott, mert tudta: sok munkájának gyümölcse az. A munka áldás, vagy ahogy a szólás is tartja: a munka nemesít.

SZÜKSÉGES A TÁRS

Együttal azt is be kell látnunk, hogy nem minden munkát tudunk elvégezni. Ezért kapott Ádám is társat, mert egyedül volt a feladatban is. Pál mondja: „A kegyelmi ajándékok között ugyan különbségek vannak, de a Lélek ugyanaz. Különbségek vannak a szolgálatokban is, de az Úr ugyanaz” (1Kor 12,4–5). Ezt a gondolatot folytatva a munkában is vannak különbségek, s az arra kapott talentumokban is. Jézus példázatában az elutazó gazda egyiknek öt, míg a másiknak két talentumot ad. Mi sem tudunk minden munkát elvégezni, szükséges a társ, a társak segítsége, mert a munkában és a szolgálatban is más-más talentumaink vannak. Szent Margitról jegyezték fel, hogy gyakran kínozza magát, korbácsolta testét, a kolostorban minden munkát szívesen elvégzett, rongyos ruhákban járt. S azt is olvastam róla, hogy apácátársai haragudtak rá, mert senki nem tudta olyan fényesre sürolni a padlót, mint ő. Pedig ő csak Istennek akart szolgálni, de a többiek ezt nem nézték jó szemmel, vagy éppen irigyelték is. Jézus példázatában a két talentumot kapó nem irigykedik, hanem munkához lát, s kamatoztatja azt.

AZ ÁLDOZATOT SENKI SEM IRIGYLI

Egyszer jártam egy idős házaspár kertjében, egy szál gaz sem volt a kertben. Kukorica, veteményes, paradicsom, és minden gyönyörű szép és tiszta volt. Irigykedtem, de mikor belegondoltam, hogy a két bottal járó bácsi és a mindenféle betegséggel küzdő felesége hányszor kelt korán, hányszor verejtékezett négykézláb vagy a kapa mellett, akkor el is szégyelltem magam. Mikor irigykedünk egymásra, akkor tulajdonképpen a másik munkájának gyümölcset irigyeljük, de az érte elvégzett munkát és áldozatot már elfelejtjük. Nemrég mondta valaki, hogy egyik irigye így szól: milyen könnyű nektek, mert két kocsi, meg ez is, meg az is van. De azt nem irigyli – folytatva –, hogy hajnaltól estig ott görnyedünk a kertben. Ha nemcsak a gyümölcsöket néznénk, hanem az értük végzett munkát is, biztosan kevesebb lenne az irigy ember. S ha belátnánk, hogy mindenkinek talentumai szerint kell elvégeznie a munkáját, s nem muszáj hegedűt faragnia a matekzseninek, vagy gyógyítani a kovácsnak, akkor talán több örömet lelnénk a munkánkban.

Azaz ha a ránk bízottat és a talentumainkhoz mértet végeznénk el, s nem a másikhoz méregetnénk magunkat.

A MUNKA IMA NÉLKÜL ŐRÜLT ROBOTOLÁS

Visszatérve a címhez: Lehet-e jó a munka? Szerintem igen! Hogyan? Erre a kérdésre Szent Benedek adta meg a választ még az 500-as években, amikor a bencés rend regulájába ezt írta: Ora et labora – Imádkozzál és dolgozzál! Ez lett a bencés rend jelmondata, de ez olvasható a Debreceni Református Hittudományi Egyetem címerében is. E kettő együtt adja meg a jó, az örömteli munka receptjét. Mert ima munka nélkül csak szent merengés, munka ima nélkül örült robotolás. Ima és munka egyensúlya adja meg a napunk, az életünk egyensúlyát. Ahogy a hetünkben ott kell hogy legyen a hat napon át munkálkodj, de a hetedik napot megszenteld, úgy a napunkban is ott kell legyen az ima és a munka, s ebben a sorrendben, mert: „Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők. Ha az Úr nem őrizi a várost, hiába óvják azt az örök. Hiába keltek korán, és feküsztek későn: fáradsággal szerzett kenyeret esztek. De akit az Úr szeret, annak álmában is ad eleget” (Zsolt 127,1–2). Isten áldásával válik a verejtékes, fáradszó munka jó munkává, aminek gyümölcse van, nem tövise. Isten áldásával látom meg, hogy áldás a munka, a szolgálat, és nem átok, hanem lehetőség a talentumok kamatoztatására.

A Biblia alapján igenis van jó munka: az, ami imádsággal kezdődik, s ami nemcsak a mi örömünkre, de Isten dicsőségére is szolgál.

Mint angyalok a mennyben

A mostani cikk munkacíme ez volt: a hívó ember munkamorálja. Első olvasásra az emberből előbújik a szkeptikus énje, és azonnal kérdőjeleket tesz az egyes szavak, kifejezések után. Hívó? Hívó ember? Munkamorál? És egyáltalán. Lehet és szabad különbséget tenni a magát Istenre bízó ember és a világ emberének munkamorálja között? Van ebbe valamiféle beleszólása a hitnek, az elköteleződésnek? Lássuk!

Az első dolog, ami eszembe jut ezzel kapcsolatban, és sokszor ott van bennem, a heidelbergi káté egy csodálatosan megfogalmazott gondolata. A 124. kérdés-felelet az Úri imádság harmadik kérdésével foglalkozik: „Legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is. Azaz adjad, hogy mi és minden ember a saját akaratunkat legyőzzük, és a te egyedül jó akaratodnak engedelmesskedjünk, minden ellentmondás nélkül, hogy így mindenki a maga tisztét és hivatását oly készséggel és hűséggel töltse be, mint az angyalok a mennyben.”

Sokszor visszhangzik bennem az utolsó gondolat: mint az angyalok a mennyben. Nem Jónás, aki másfelé indult, Ábrahám, aki alkudozott, Jákób, aki..., hanem az angyalok a mennyben. Akik Isten első szavára indulnak, és végzik, amit Isten rájuk bíz. Ha kell, le-fel járnak egy létrán, ha kell, örömhírt hoznak, vagy épp elmagyarazzák, amit nem értünk, de végzik Isten szolgálatát. A káté azt mondja, a 21. században is aktuális módon, hogy ugyanígy kell végeznünk a szolgálatunkat, feladatunkat, munkánkat. Lelkészként is. Harangozóként és kántorként is. Kőművesként és aranyművesként is. Mérnöként, orvosként, pedagógusként, de aktív gyermekként vagy nagyszülőként – mint az angyalok a mennyben.

Ez nem azt jelenti, hogy egyiptomi rabszolga módjára, szádat befogva megteszel mindent. Hanem azt, hogy Istentől indulóan látod életed minden pillanatát, mert „az Ő tudta nélkül még egy hajszál sem hullhat le a fejünkről”.

PROTESTÁNS MUNKAMORÁL

És azt hiszem, ebből nő ki az, amit így hívunk: protestáns munkamorál. Ez sem kirekesztő, nem jelenti, hogy a nem protestáns ember munkamorál szempontjából lemaradna, de szeretünk néha magunkra figyelni. És miért ne tennénk ezt pozitív dolgok esetében is? Írás közben gyorsan rákérdeztem barátokra: meghatározza-e az életüket, a munkájukat a hitük, az Isten melletti elköteleződésük? Mert én úgy látom az életükön, hogy igen, de tőlük szerettem volna hallani. Nem reprezentatív a felmérés, biztosan nem felel

meg semmilyen szociológiai elvárásnak, a közösség, ahonnan meritek, a gyülekezet, a focicsapat. De érkeznek a válaszok: „egyértelműen igen”, „a hitem segít megtartani a munkamorálomat”. Érezted már ezt? Vallottad már be magadnak, vitted már Isten elé imádságban, hogy Uram, ha most nem lennél mellettem, már otthagytam volna a főnökömet, a munkahelyemet? És mégis maradtál, mert talán kaptál egy igei biztatást, egy csendes lelki erősítést, mint József, mint Dániel, és nem mondtál fel, nem borítottad fel az asztalt.

Az utóbbi években felújítás felújítást ért a gyülekezetben. Mindig elnéztem a munkásokat. Volt, aki szeretettel, elhivatottságból végezte a feladatát, és volt, aki csak azt nézte, hogy teljen le a munkaidő. Sok-sok köz-

munka is volt közben, kaszálástól villanyvezetésig. Olyan munkák, amelyeket inkább hívhatnánk szolgálatnak, mert Istenért, és nem értem vagy a közösségért tették. Amiért nem járt pénz. Ami nem kötelező, nem tartják számon aktív évként, ami után majd nyugdíjat kapsz.

A munkásokra visszatérve, sokszor jutott eszembe a káté fent idézett gondolata. És nem az bántott feltétlenül, hogy amiatt, aki nem dolgozott és csak lógatta a lábát, nem haladt a munka, de a munkáltatót néztem. Azt, aki ugyanúgy ki kellett fizesse a láblógatót is. Azt, akinek a hozzáállása a többiek munkamorálját is rontja. Előfordult, hogy szóvá tettem, máskor csak magamban morogtam. És amikor minden kész, kire emlékszel? Arra, aki hűséggel vé-

gezte a dolgát, akinek a keze alól valami szép került ki, valami értékes.

A MUNKA, MINT SZOLGÁLAT A GYÜLEKEZETBEN

Tavasztól őszi a templomkertünk virágoktól pompázik. Sok év hűséges munkájának, szolgálatának a gyümölcse ez. Egy-egy újabb virágtövet szerető szívek ajándékoztak, és gondos kezek ápoltak, hogy évről évre díszítsenek. Sokan rácsodálkoznak, amikor arra járnak, mennyire üdítő látvány. Akinek van virágoskertje, tudja, mennyi munka van vele. Akár egy kicsivel is. Hogy ne a gaz legyen az úr, hanem a színek, illatok és formák. Ahhoz, hogy egy bukszusbokor ma is zöldelljen, mennyi odafigyelés kell! Hogy a tavaszi hagymások virágba borítsák az éledő tavaszt, vagy a hortenziák nyíljanak és díszítsenek a fagyokig, hány év munkája szükséges. És nem csak úgy, hogy átessen rajta, aki végzi, hanem szakértelemmel és szeretettel. Mert mi sokszor csak a végeredményt látjuk. És nem vesszük észre mögötte azt a rengeteg időt és fáradságot, ami odáig vezetett. Csak pompázó templomkerteket és frissen nyírt, üde zöld temetőket látunk – de tudjuk, mennyi munka van mögötte? Mindenki munkája. A tied is, aki elrendezed szeretteid sírját. A tied, aki egy virágtövet ajándékozol. Vagy egy terítőt az úrasztalára, és eljössz, és segítesz kivasalni, feltenni. Aki úgy végzed mindezt, mint angyalok a mennyben. Az Úr szavára és iránta való szeretetből.

TE HOGY VÉGEZED, AMI RÁD BÍZOTT?

A cikk megírása végéig nyolc felelet érkezett. Mindenki igennel szavazott. És mindegyikük a maga helyén olyan, mint József, akinek a keze munkáját Isten megáldja, és kiemeli a hűséges életet, vezetővé teszi.

És most egy kis önreflexió. És nemcsak nekem, de neked is, aki olvasod a cikket. Tedd fel a kérdést: úgy végzed, ami rád bízott, mint az angyalok a mennyben? Úgy, mint József, aki rabszolgaként is, majd a börtönben is, végül Egyiptom második embereként is, a legmélyebbtől a legnagyobb magasságig Istent tekintette mércének minden munkájában? Úgy végzed, mint az aszszonyok húsvét reggelén? Nem féltek, de mentek és végezték, ami a feladatuk volt. És aztán az apostollá lett tanítványok mentek, és mindig többet láttak, mint amit a szem látott – látták mindenben és minden mögött Isten hatalmas kezét. Látod? Sokszor ez lendít át a nehézségeken.

Legyen meg a sorrend, imádkozzál és dolgozzál – mert akkor Istentől indul, amit végzel!

Hitben felnőni és munkálkodni

Gyermeknevelés tekintetében sokféle könyv született már, s ha interneten böngészünk, ráadásul annyi olvasnivalót találunk, hogy nem is győzzük mindegyiket még csak átnézni sem. Nagy kérdés ilyenkor, vajon mit tudunk mindezekhez hozzátenni. Szükséges-e hozzátenni valamit a megtalálható anyaghoz? Szerintem igen. Azt szeretném, ha a gyermekek hitbeli nevelésével foglalkoznánk az elkövetkezőkben.

Látva a mai gyerekeket, és a mostani divatos gyermeknevelési módszereket, azt gondolom, hogy sok esetben nem a szülő neveli a gyermeket, hanem fordítva: a gyermek neveli a szülőt. Nem kifogásolom, hogy sokkal inkább figyelembe veszik a gyermek igényeit és szükségleteit az utóbbi években, mint korábban. A gond szerintem azzal kezdődik, ha a szülő nem nevel, csak sodródik a gyermek kénye-kedve szerint.

VAJON MIKOR KELL ELKEZDENI A GYERMEK HITBELI NEVELÉSÉT, ÉS HOGYAN?

Nagyanyáink tapasztalataiból és a modern pszichológiai kutatások eredményeiből is egybecseng az a gondolat, hogy a gyermekekre nemcsak a születés pillanatától hat az édesanya, hanem a fogantatásától kezdve. Természetesen nem tudunk egy magzatot imádkozni tanítani, viszont tudunk imádkozni érte; az imáink része kell legyen a gyermekeinkért mondott fohász is. Továbbá lehet énekelni és mesélni is neki. Az anya hite, kiegyensúlyozottsága, hangja mind befolyásolja azt, hogy milyen baba születik. Ezekről is függ, hogy a csecsemő mennyire lesz születése után nyugodt. Ugyanis ha az áldott állapot idején az anya zaklatott vagy stresszes, az rányomja bélyegét a megszületett gyermek első hónapjaira.

MIKORTÓL TANÍTSUK IMÁDKOZNI A GYEREKET?

Ha engem kérdeznek, megszületése utáni első naptól lehetséges és szükséges is. Az esti szertartások között, a fürdetés, öltöztetés, ringatás mellett ott kell lennie az imádság-

nak. Ezt viszont csakis akkor fogja megtenni az édesanya, ha az ima része az életének. Nagyon elkésérítő számomra, ha a gyermek már közvetlenül születése után televíziós babacsatornát néz, de nem énekel neki senki ringatót; úgy nő, hogy nem hall naponta mondókákat, sem imádságot a megtartó Istenünkhöz. Pedig pontosan tudjuk: amiben nő a gyermek, az válik a részévé, az lesz a rutinja, az rögződik a zsigereibe. Mennyivel jobb lenne, ha nem a televízió vagy az internetes mesék lennének az első kapcsolódásai a külvilággal, hanem az édesanya hangja, simogatása, cirógatása, szeretete, valamint Istenbe vetett hite.

MIÉRT TANÍTSUK IMÁDKOZNI A GYERMEKÜNKET?

Valamikor ez nem volt kérdés, ma azonban az Istenbe vetett hit fontossága nem egyértelmű minden ember számára. Azzal, hogy zsenge gyermekkorában megtanítjuk imádkozni, kialakítjuk benne az istenképet, és egy helyes képet önmagáról is, ami nagyon fontos. A kisgyermek megszületése után jó sokáig úgy tudja magáról, hogy ő a világ közepe. Minden jel erre utal számára, ugyanis az anya ugrik minden rezdülésére. Ki van szolgálva, ölben tartva, szeretgetve; elég, ha elsírja magát, valaki rögtön mellette terem. Ez abban az életkorban így van jól, sőt az a baj, ha nem így történik, hanem sírásában magára hagynak egy gyermeket. Viszont ha a későbbiekben nem formáljuk a kis lelkét, nem törögetjük le a vadhajtásokat és a túlzott akaratomegnyilvánulásokat, egy kis zsarnokot nevelünk magunknak.

AZ ISTENBE VETETT HIT RÉSZE A MUNKA IS

Ahogy nő a gyermek, úgy kell bontakoznia az értelmének is, ezért nagyon fontos, hogy a lelke lapjaira mit írunk nap mint nap. Ugyanis az internettel otthonainkba beáradó külvilág tőlünk függetlenül is hatással van rá, és ez a hatás nem biztos, hogy

megfelelő. Tőlünk, mint szülőktől, meg kell kapnia azt a háttérrel, amire szüksége van az életben. Ez a családi támogató közeg sok mindent takar, de a tanításainkból csak még egy dolgot említek meg az ima mellett: ez pedig a munka. Nagyon sok internetes forrás, film vagy videoklip formájában, a munka nélküli meggazdagodást népszerűsíti, amit a többi között tiltott szerek árusításával lehet elérni. Nekünk szülőként fontos feladatunk, hogy felmutassuk számára az isteni küldetést: az első emberpár feladata az volt az Édenkertben, hogy művelje és őrizze azt, vagyis hogy munkálkodjon, nem az, hogy becsapjon vagy megbetegítsen másokat.

AZ IMÁDSÁG ÉS A MUNKA KÉZ A KÉZBEN JÁRNAK. ORA ET LABORA – IMÁDKOZZÁL ÉS DOLGOZZÁL!

A bencés rend jelmondataként vált ismertté ez a gondolat, de tökéletesen kifejezi azt, amire Isten a munkát szánta. Isten nem átokként adta az embernek a munkát, hanem feladatként: művelnie és őriznie kellett az Éden kertjét. A bűneset következménye, hogy a munka kemény és néha eredménytelen. A tízparancsolatban arra is utat mutatott Isten, hogyan lehet helyes egyensúlyt tartani. A 4. parancsolat arról szól, hogy ideje van a feladatok elvégzésének, és ideje a pihenésnek, feltöltődésnek is.

Az imádsággal végzett feladatok más „szájízűek”. Ezeknek a feladatoknak, az ilyen munkáknak öröme van. Elkérhetjük Istentől a feladatainkat. Kérhetünk Tőle erőt azok elvégzéséhez, akár iskolai feladatról, házimunkáról vagy majd felnőttként a munkahelyünkön végzett feladatokról legyen szó. Sőt: dolgozhatunk úgy, hogy a munkánk önmagában is imádsággá lesz. Azért, mert abból, ahogyan elvégeztük a feladatainkat, az is nyilvánvaló lehet, hogy követjük és szeretjük az Istent.

A FELNŐTT EMBER IMÁJA

Abban bízom, hogy az a gyermek, akiben otthon kialakították a helyes istenképet, hívő emberként fogja élni majd felnőttként a hétköznapjait is. A hívő ember jellemzője szerintem az, hogy imádkozva dolgozik, és dolgozva imádkozik. Vagyis az élete szorgalmasan telik, de nem indul el imádság nélkül sehova sem. Őseink, akik legfőképpen gazdálkodtak, úgy indították a napot, hogy reggeli után, vállukra véve a kapát, kaszát vagy más szerszámot, a reggeli harangszókor felmentek a templomba, a szerszámokat nekitámasztották a templom falának, bementek, és a lelkipásztor vezetésével imádkoztak, valamint Isten áldását kérték a napjukra. Tanuljunk tőlünk hitet, szorgalmat, emberséget!

Mit tanít a Szentírás a keresztségről?

Vizsgáljuk meg: mit nem jelent a keresztség, mi a keresztség értelme a Szentírás tanítása szerint, miért keresztelünk meg kisgyermeket is! Egy későbbi írásban arról is szó lesz, hogy mi a szülők felelőssége, és mi a kereszt-szülők lehetősége.

MIT NEM JELENT A KERESZTSÉG?

A keresztség nem névadás. Ide már olyan kisgyermeket hoznak, akiknek van nevük, és már úgy szólítják őket hetek, hónapok vagy évek óta. A nevük be van jegyezve a hivatalos okmányokba, és itt a már meglevő nevükön szólítjuk őket. A keresztségnek semmi köze a névadáshoz, és nem annak egy változata.

Továbbá a keresztség nem pusztán szertartás vagy üres szokás. Ugyanis felnőtt, érett emberek tesznek fogadalmat Isten előtti felelősséggel a gyülekezet nyilvánossága előtt. Ünnepelesen megígérik, hogy gyermeküket, keresztgyermeküket úgy nevelik és neveltetik, hogy megismerje Jézust, és erről majd vallást tegyen. Annak súlyos következménye van, ha valaki Isten előtti felelősséggel megígér valamit, és nem teljesíti.

Azt is fontos tudatosítanunk, hogy a keresztség önmagában nem közvetíti az üdvösséget. Mindenkinek személyesen kell hinni az Úr Jézusban ahhoz, hogy üdvözüljön. Minden embernek szükséges megtérni és újonnan születni, hogy meglássa Isten országát. A Biblia szerint a keresztség nem feltétele az üdvösségnek. Hit nélkül lehetetlen üdvözülni, mert hittel fogadjuk el Isten kegyelmét, úgy lesz az a miénk. Ezt a hitet megerősítheti a keresztség is, de nem ezáltal üdvözülünk, hanem a Krisztusba vetett hit által. Ha valaki hisz öbenne, de bármi miatt nem tudott megkeresztelkedni, üdvözül. Viszont akit megkereszteltek ugyan, de nem hisz, nem ragadta meg hittel Isten kegyelmét, az nem üdvözül.

Tehát mit nem jelent a keresztség? A keresztség nem névadás, nem pusztán szertartás vagy üres szokás, és önmagában még nem közvetíti az üdvösséget, hanem azt mindenkinek személyes hittel kell elfogadnia.

MI A KERESZTSÉG ÉRTELME A BIBLIA TANÍTÁSA SZERINT?

A Szentírás azt tanítja, hogy a keresztség látható igehirdetés, amelyben a vízzel való leöntés, mint jelképes megmosatás, a bűntől való megtisztulásra utal. Ez az egyszerű jel, a tiszta vízzel való leöntés, azt a nagyszerűt hirdeti, amit a Bibliában így olvasunk: „Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől” (1Jn 1,7).

Miért fontos az nekünk, hogy Jézus vére megtisztítson? Azért, mert az ember vágyik Isten után. De a szent Isten és a bűnös em-

ber között nem jöhet létre kapcsolat, amíg az ember lelkileg meg nem tisztul. Erre önerőből képtelenek vagyunk. Jézus éppen azért halt meg, hogy az ő vére „megmosson”. Aki ezt hittel elfogadja, arra Isten az ő Fián keresztül néz, és olyannak látja, mint Jézust: tisztának és szentnek.

Tehát mi a keresztség értelme a Szentírás tanítása szerint? Ez az egyszerű jel, ez a néhány csöppnyi víz, amit a kisgyermek vagy a hívő felnőtt fejére öntünk, túlmutat önmagán. A jelzett dolog, amit hirdet, hogy az Úr Jézus kiontott vére Isten előtt tisztává tesz, amikor azt valaki hittel kéri és elfogadja.

MIÉRT KERESZTELÜNK MEG KISGYERMEKEKET IS?

A Biblia alapján megkeresztelünk hívő felnőtteket is és kisgyermeket is. Azt kereszteljük meg felnőttekben, aki nem volt megkeresztelve hívő szülők gyermekeként gyermekkorban. Felnőtt hívőkereszttség esetén a személyes hitről való bizonyágtétel megelőzi a keresztséget, és azt követően lehet élni az úrvacsorával is. Gyermekkereszttség esetén a személyes hitvallástétel a keresztség után következik, mégpedig a hitre jutást követően, és az után lehet bekapcsolódni az úrvacsorai közösségbe.

A Szentírásban sehol sincs szó arról, hogy csak felnőtteket lehet megkeresztelni. Viszont több helyen következtethetünk arra, hogy kisgyermeket is megkereszteltek. Például Péter megkeresztelte az istenfélő Kornéliusz századost háza népével együtt, vagy Pál és Szilász megkereszteltek Filippiben egy Lídia nevű istenfélő bitoráros asszonyt és a megtért börtönőrt egész háza népével együtt,

vagy amikor Pál megkeresztelte Korinthusban Szt Stefanász háza népét (vö. ApCsel 10; 16,11–34; 1Kor 1,16). Ez a kifejezés, hogy „háza népével együtt”, nemcsak a vér szerinti hozzátartozókat jelenti lefelé és felfelé korhatárra való tekintet nélkül, hanem még a házában szolgáló cselédeket, rabszolgákat és azok gyermekeit is. Mindenkét, akivel egy fedél alatt élt. Az említett bibliai szakaszokból az válik nyilvánvalóvá, hogy valahányszor egy családfő megkeresztelkedett, vele együtt egész háza népét is megkeresztelték. De sehol sem mondja a Biblia, hogy azért keresztelkedett meg az „egész háznép”, mert annak minden egyes tagja hitre jutott és vallást tett hitéről, jöllehet némelyek bizonyára csakugyan hittek. A Szentírás egyetlen indokkal támasztja alá a családtagok megkeresztelését, mégpedig azzal, hogy tagjai voltak a családnak. Az apostolok idejében nem kivételes esetnek számított egy-egy háznépkereszttség, hanem ez volt az általános szokás. Valahányszor az apostolok megkereszteltek egy családfőt, vele együtt egész háznépét is megkeresztelték.

Tehát miért keresztelünk meg kisgyermeket is? Mert a Biblia több helyen utal rá, hogy amiként az ószövetség idején az Isten népéhez tartozó felnőttek kisgyermekai közül a fiúgyermeket körülmetélték, az újszövetség idején a hívő szülők kisgyermekét is megkeresztelték, de csak a hívő szülőké. Ezáltal megkülönböztették őket a még nem keresztyének gyermekeitől. Tulajdonképpen azóta is ez az egyetlen feltétele annak, hogy valakit csecsemő- vagy kisgyermekkorban megkereszteljünk, vagyis a gyermek szülei legyenek hívő keresztyének.

MERSDORF ILONA: „Magamat keresem,

„Mamám volt életem kulcsfigurája, az állandóság, a feltétel nélküli szeretet. Mindig is olyan akartam lenni, mint ő” – mondja Mersdorf Ilona író, aki szerint írni eleve csak őszintén érdemes, ez pedig kitárulkozást is jelent, ami egy nehezen átléphető küszöb.

– Téged idézlek: „Resicán születtem, a temesvári Bartók Béla Líceumban érettségiztem 1972-ben. Dolgoztam mérnökként és külkereskedőként, éltem a Bánságban, Székelyföldön és a Gödöllői-dombságban. Megfordultam sokfelé a világban, sok megírni való élményt gyűjtöttem, de a legszebbeket Nagymamám resicai kiskonyhájából hoztam magammal. Az a – ma már csak képzeletemben létező – hely életem origója, amihez viszonyítom magamat.” Mesélj erről a varázslatos világról! Sokat írtál róla?

– Igen, sokat. A gyerekkorom mindig is fontos volt nekem, hiszen benne laktak azok az emberek, akik a legnagyobb hatással voltak rám. Az ötvenes évekhez illően anyám dolgozó nő volt, óvodás koromban hétvégén jártak csak haza hozzánk apámmal együtt. Jobbára anyai nagyszüleim neveltek fel bennünket a húgommal, az én Mamám volt életem kulcsfigurája, az állandóság, a feltétel nélküli szeretet. Mindig is olyan akartam lenni, mint ő, igyekszem is a kis unokáim életében részt venni, legalább részben törleszteni azt, amit annak idején én kaptam. Tata igazi polihisztor volt, tőle mindent meg lehetett tanulni, ami a tankönyvekből hiányzott, a gyógy-növénygyűjtéstől a magyar történelemig.

Túl a millió apró, de mély tartalmat hordozó sztorin, aminek eleve nem tudnék soha a végére érni, magamat keresem, mikor a gyerekkoromról írok. Összetett ez az érzés, elsősorban a léleképítő szeretet a meghatározója, de benne van a pótolhatatlan veszteségnek az a tudata is, hogy gyerekkorom nemcsak időben, hanem térben is megsemmisült. A régi, soknemzetiségű Resicából alig maradt valami. Németek, magyarok nagyrészt elköltöztünk onnan, a mi kiskonyhánkat is lerombolták az új lakók. Szomorú vagyok, mikor idegenként kukucskálok be azon a vasból barkácsolt kapun, ami Nagytatám műve, még a háború utáni évekből.

– Egyébként vannak olyan emlékeid is erről a kiskonyháról, amiket nem írtál ki magadból, hanem megtartottál magadnak vagy a szűk családnak?

– Nem vagyok rejtőzködő alkat. Írni eleve csak őszintén érdemes, ez pedig kitárulkozást is jelent, ami egy nehezen átléphető küszöb. Azt hiszem, te is erre célszól a kérdéseddel.

De persze könnyebb arról mesélni, hogy ötvenesen beleestem a hűlő lekvárral teli lá-

bosba, hogy a kerti vécénket legurította a lejtőn a szél, vagy hogy kikönyörögtük, hogy a kutya pléhtányérjából elessünk, mint arról, hogy mennyiben határoz meg a rám öröklődött múlt. A vicces sztorik inkább megmaradnak a családi legendárium részének, azt érzem igazán megírni valónak, ami ezen túlmutat.

– Bánság, Székelyföld, Gödöllői-dombság... Ez a három egymástól távol eső élethelyszín azt jelezheti a külső szemlélőnek, hogy mertél változtatni, de akár azt is, hogy hányatott volt a sorsod. Melyik állítás áll közelebb az igazsághoz?

– Az első. Az újrakezdés része az életemnek. Sepsiszentgyörgyre akkor költöztünk, mikor a nagyobbik lányom hatéves lett, Resicán nem volt már akkor magyar iskola. Nehéz volt eldönteni, hogy két gyerekkel ismét nekivágjunk a világnak '90-ben, még ha csak Magyarorszáig is jöttünk – de még mindannyian emlékszünk arra a fojtogató légkörre, amiben a diktatúra évei alatt éltünk. Mikor a megváltásnak indult forradalom után a vásárhelyi véres események a reményeinket erősen megkérdőjelezték, úgy döntöttem, hogy költözünk, a gyerekeink ne legyenek másodrendű állampolgárok. Számomra csak olyan hely jöhetett szóba új hazaként, ahol az anyanyelvünkön beszélhetünk, és mondhatom, hogy Gödöllő jó választásnak bizonyult. A lányaink az ország egyik legjobb gimnáziumába jártak, aztán a budapesti egyetemi éveik alatt is közel maradtak hozzánk. A dombvidék pedig hozta a resicai környék otthonosságát.

– Hogy van az, hogy az ember leél egy huzamosabb időt az életéből, és egyszer csak, minden előzmény nélkül, írni kezd? Mérnök, majd külkereskedő voltál, aztán egyszer csak elkezdted írni. Avass be, hogy történt ez?

– Nem csak én vagyok ezzel így, másoktól is ugyanezt hallom. A pályaválasztás részben kényszeres, nem feltétlenül tükrözi a valódi hajlamainkat. Én is arról álmodtam középiskolai éveimben, hogy irodalomtanár és újságíró leszek, verseket írogattam, irodalmi körökre jártam. De a hetvenes években már kezdett barátságtalan lenni a politikai légkör. Sosem felejttem magyartanár nagybátyámnak, Horváth Pálnak borongós hangját, aki arra intett, hogy jól gondoljam meg, az ő útját választom-e én is. Azért lettem mérnök, mert így Resicán tanulhattam, ahová már nemcsak a családom, de a szerelmem is kötött.

Mindig minden munkába hatalmas lendülettel vettem bele magam, azt hoztam magammal a családból, hogy csak jól érdemes a dolgokat csinálni. Ez nálam bevált, elfogadtak, elismertek, megbecsültek a munkahelyeimen. Az külön bónusz volt, hogy külkereskedőként beutazhattam az egész világot.

De ne menjek el a kérdés mellett: mindig is írtam. Mikor mit. Ötödikes koromtól naplót, verseket, később a gyerekeimnek kis mesejátékokat, lázadó hangulatomban esszéket, és persze mindig is terveztem, hogy egyszer majd regényt fogok írni.

– Aztán a regény megszületett. Ifj. Horváth Pállal közösen sikeres dokumentumregényt írtatok, mely románul is megjelent. Valóságos alapmű, melyből kiderül, hogy a román kommunizmus árnyékvilágában miként hálózta be egy település értelmiségét a titkosszolgálat. Nem volt olyan érzéseitek a regény írásakor, hogy a múlt szellemeivel viaskodtok?

– De, nagyon is, rátapintottál a lényegre. Nagybátyám, akit 1978-ban, alig negyvenhat évesen veszítettünk el, mindig is a példaképem volt, bár nemcsak én, mindenki bálványozta. Életét áldozta a magyar kultúra szolgálatáért – de azt nem sejtettük, hogy micsoda küzdelmet vívott az őt körülvevő sötét erővel. Olyan volt, mintha belenéztem volna én is abba a szakadékba, ahová őt betaszították. Fenyegetés, megfigyelés, cselszövés – ezek mind a rettegett Securitate bevett módszerei voltak. Mikor ránk szakadt az a több száz oldalnyi információ, amit a Securitate immár kutatható archívumában találtunk, valósággal beszippantotta az életünket. Horváth Pali, unokatestvérem, már két évet szentelt az édesapjára vonatkozó rengeteg adat rendszerezésének, mikor engem meg-

mikor a gyerekkoromról írok”

keresett azzal, hogy ezt meg kellene írni, ez sokkal több, mint egy családi tragédia háttere. Feltárult előttünk az a rettenetes világ, amiben éltünk, a maga gyilkos valójában. Másoknak is joguk volt megtudni azt, hogy kik voltak a rendezői az annyi életet megnyomorító történeteknek, kik azok, akik Beszterce levegőjét – amint más magyarok lakta településeket is – ma is mérgezik.

– Milyen visszhangja volt a kötetnek? Több helyen bemutattátok, a sajtó is figyelemmel követte.

– Valóban, több erdélyi városban is bemutattuk a könyveket: Kolozsváron, Besztercén, Nagyváradon, Temesváron, Resicán. De volt könyvbemutatónk Gödöllőn is. Érdekes volt hallani a közönség hozzászólásait. Majd mindegyik úgy kezdődött, hogy „a mi családjukban is”. Az külön élmény volt, hogy fiatalok mondták el, mennyire megdöbbenek, mikor szembesültek családjuk addig agyonhallgatott múltjával. Úgy éreztük, hogy megérte előadni a múltat, és megtaláltuk a jó vezérgondolatot, amit a könyv címe is hordoz: „Erről nem beszéltünk”.

Fontos volt – Pali eleinte ezt elsősorban a besztercei román értelmiség kedvéért szorgalmazta, akik szintén szereplői voltak az üldöztetés korának –, hogy eljusson a román olvasókhoz is a könyv története és üzenete. A temesvári Gábos-Foară Ildikó kitűnő fordítása ezt lehetővé is tette, ő írószövetségi elismerést, fordítói díjat is kapott a munkájáért.

Hálásak vagyunk H. Szabó Gyulának, a Kriterion kiadó igazgatójának, hogy mindkét kötet megjelenését maximálisan támogatta, mögé tette a patinás kiadó hírnevét és szaktudását. Végig mellettünk állt, a legtöbb bemutatón is részt vett.

De valóban érdekelte a médiát is a könyv, jelezve, hogy a közelmúlt feldolgozása mennyire aktuális téma. Rádióriportok, újságcikkek jelentek meg róla, köztük egy hosszú oknyomozó cikk a Fejér Megyei Hírlapban, *A szekusok köztünk járnak* címmel.

Ami engem legjobban megérintett, egy besztercei román gimnazista Facebook-bejegyzése volt, aki egy anonim, Horváth Pál tanárt gyalázó beírásra válaszolt azzal, hogy ne etessék már a mostani fiatal generációt is a régi nacionalista, uszító szövegekkel. Nagyon szeretném hinni, hogy ez nem csak egy kőszá vélemény volt.

– „Erdélyhez köt a gyerekkor, az emlékek, amik azzá tettek, aki vagyok” – írod valahol. Több évvel ezelőtt említetted, hogy szeretnél írni egy Resicára visszatekintő családregényt...

– Sok mindent szerettem volna és szeretnék még írni, de a legfontosabb, amit

talán csak én írhatnék meg, az én Resicám különleges, színes világa. Nekifogtam már többször is, de még mindig nem találtam meg a megfelelő formát, annyira hatalmas az élményanyag. Három generáció története kívánczodik megörökítésre. A nagyszüleimé, akik faluról telepedtek be az osztrák-magyar időkben alapított kis, soknemzetiségű munkásvárosba; a szüleimé, akik a háború után voltak fiatalok, és abban az álomban éltek, ami a szocializmusban a hangzatos „nehézipar fellegvára” névre hallgatott; és végül az enyém, amely végigszaladt azon a skálán, ami a teljes összeomlásig vezetett.

– Színes és sokoldalú az írói tevékenységed. Próza, líra, hangulatos családtörténetek,

MERSDORF ILONA: ANYÁM ELSŐ HALÁLA

„...Az éjszaka órái lassan teltek, a sötétség el akarta anyut sodorni. De én ott voltam, hogy megérezzem, mikor a keze megrebben, aztán elernyed.

Felugrottam. Gyorsan, lámpát, kiáltottam a férjemnek.

Egy-kettő-három, nyomás a szívre. Tartsd a fejét, ne bukjon hátra.

Egy-kettő-három, nyomás a szívre. Hány perc telt el? Ugye nincs még négy?

Egy-kettő-három, nyomás a szívre. Nem félttem. Nem is én voltam az, aki nem fél. Erő volt bennem, ami átfolyt abba a kivérzett szívébe, én csak továbbadtam...”

utazásélmények, szívhez szóló történetek. Oszlopos tagja vagy a gödöllői IRKA íróközösségnek. Mennyire fontos számodra ez az irodalmi fészekalj?

– Ez a közösség egyszerre alkotóműhely, publikálási lehetőség, támogató baráti közeg. A maga nemében egyedülállóan művészetpártoló és közösségépítő gödöllői könyvtárban találkozunk. Gödöllő városa támogatja az évenként megjelenő antológiánk kiadását; ennek szerkesztői, lektorai, írói vagyunk. Van egy internetes irodalmi lapunk, az Irkává, én is a blogszerkesztője vagyok – így egy másik régi álmom is teljesült, hogy lapszerkesztő lehessenek. Szóval az IRKA (Irodalmi Kerekasztal) a szellemi otthonunk, nevében a kerekasztal arra a nyitottságra utal, ami annyira fontos a közéletben.

– Számomra az értékrended kedves megnyilatkozása volt az, amit egy IRKA-antológiába dedikálásként írtál nekem, miszerint egész életedből a gyermekeidre vagy a legbüszkébb. Elégedett embernek tartod magad?

– Igen, annak. Hiszen megadatott nekem egy máris hosszúnak mondható élet, izgalmas feladatokkal. Annyiszor beszélünk sikerről meg sikerorientáltságról, holott az a lényeges, hogy legyenek az életünket értelemmel megtöltő céljaink. Ebben az összefüggésben mondtam azt, hogy túl szakmai eredményeken, utazásokon-élményeken, ami utánunk marad, az a család. Ahogy én is a legfontosabb voltam a nagyszüleimnek és a szüleimnek, nekem is a gyerekeim, és hál’istennek most már az unokáim a legfontosabbak.

– Visszagondolva az életedre, milyen szerepet játszott benne a hit? Az Isten titokzatos vagy nagyon is nyilvánvaló vezetése?

– Gyerekkorunkban tabutéma volt a hit, apám nem akarta, hogy az iskola ellenében neveljenek engem és a húgomat a nagyszüleim. Talán ezért a titokzatosságért is vonzott minden, ami a valláshoz kötődött. Szerencsémre nagyapám mindig minden kérdésemre őszintén, saját meggyőződése szerint válaszolt. A megörökölt családi értékrend pedig, kimondva-kimondatlanul, a krisztusi volt: szeretet és szolgálat.

– Mit olvashatunk legközelebb tőled? Min dolgozol éppen?

– Adja magát, hogy viccelődjek: mi más, mint a Resicáról szóló regényemen. De féltetve a tréfát, valóban gyerekkorom világát próbálom megírni. Kezdek aggódni, hogy nincs már annyi időm, hogy tovább halogassam.

Munkának számít-e a lelkeszi hivatás?

Mióta az internet világában a közösségi oldalak megszülettek, egyre több a megmondóember, akinek mindenről véleménye van, és annak igyekszik hangot is adni. Nincs is baj azzal, ha valaki saját véleményt fogalmaz meg. A gond az, ha ezzel nemcsak véletlenül megsért valakit, hanem szándékosan bántani, megalázni is akar. Sokak semmilyen tiszteletet nem tanúsítanak a másik ember iránt, és még csak azt sem fontolják meg, hogy amit mondanak, az jogos-e.

JÁR A FIZETÉS?

Lelkipásztorokat is bántó, lejárató internetes hozzászólások, e-mailek keresztüzében teszem fel a kérdést önnek, kedves olvasó, hogy gondolkozzunk együtt: Vajon a lelkipásztori hivatás munkának számít, amiért fizetés illet meg egy lelkészt, vagy elegendő lenne, ha az emberek szabadidejükben, kétkézi munka mellett végeznék az egyházi szolgálatokat?

Ezelőtt 28 évvel, amikor elkezdtem a teológiai tanulmányaimat, a lelkeszi hivatás megbecsült szakma volt. Mikor az első gyülekezetembe kihelyeztek, fontosnak éreztem azt, amit végzek. Nem mintha ma nem érezném fontosnak, de akkor a külvilág is annak tekintette a munkámat.

Szórványközösségbe kerültem, és eleinte nem volt minden hétköznapi napi nyolcórás elfoglaltságom, de aztán valahogy úgy szerveztem meg az életemet, hogy lett. Az is hozzátartozik a lelkeszi munkájához, ami sokaknak eszükbe sem jut, mert természetes, hogy végzi. Volt vasárnaponként egy-egy szolgálatom, amit három gyülekezetbe vittem hetente, mert szórványaim is voltak, és a vasárnap előtti napokban sokat készültem ezekre a szolgálatokra. Ki tudja azt, hogy egy lelkész mennyit készül a szolgálataira? Én is megkaptam már azt a kritikát, hogy a lelkészek egy óra alatt összedobnak egy prédikációt. Hát, nekem még soha nem sikerült.

A BESZÉLGETÉS IS MUNKA?

Általánosságban tekintve: munka-e az, hogy temetés, keresztelezés, esküvő előtt beszélgetünk az emberekkel? Sokan azt mondják: „De hát, kérem, ne nevetessen, azért veszi fel a lelkész a fizetést, mert beszélget?” Ezek nem utcai beszélgetések, hanem vigasztaló szavak a gyászolóknak, amihez először is bele kell tudnom érezni magam a veszteséget átéltek helyzetébe, és feladatom van: megpróbáljak segítséget nyújtani nekik; fiatalokat elindítani a keresztyén házasság útján, megérteni az ő kapcsolatukat és egy személyre szabott esküvői prédikációt írni nekik; fiatal szülőket elindítani azon az úton, hogy hívő gyermekeket neveljenek. Lehet, hogy sokak szerint mindez nem munka, de én például energiát fordítok rá, és ha jól előkészítem, a beszélgetés akár órákat is tarthat.

Valaki elképzelte már azt, mit jelent egy temetési szolgálat után elmenni imahétre? Vagy egy temetési szolgálat után például esküvői szertartást végezni? Én próbáltam mindkettőt, és nagyon elfáradtam pszichésen.

AKTÍVAN JELEN LENNI

Amikor a nőszövetség valamit dolgozik, jelen vagyok, és nem nézelődni szoktam, hanem velük együtt dolgozok. Temetőtakarításkor én is hordom a mások által otthagyt szemetet; amikor gyülekezetben építkeztünk, vályogot raktam a többiekkel egész nap. Nemcsak ott vagyok és dolgozom, hanem ezeket előzőleg meg is szervezem. Sőt folyamatosan gondolkodom azon, hogyan lehet még jobban végezni, minél több gyülekezeti csoportot működtetni egyidejűleg, mert a cél az, hogy az embereket Istenhez vezessem. Ehhez számtalan eszköz létezik a vasárnapi igehirdetésen kívül.

Lehet, hogy ez mások szemében nem munka, sőt nemcsak lehet, hanem egyesek véleményét olvasva, tényleg nem annak látják. Az, aki napi nyolc órát dolgozik, a saját tevékenységét látja munkának. Számára az a munka, ami látszik, mert termel, meg tudja számlálni, hány falábat csiszolt le, hány drótot illesztett össze, hány epret szedett le és pakolt ládába.

Én nem tudom megmondani, hány ember szívében támadt a szavaim nyomán hit, nem tudom, hány embert sikerült megvigasztalnom, hány gyerek fontolja meg a szavaimat a vallásórakon, és hány megkonfirmált fiatal emlékszik vissza a Biblia szerinti tanításaimra. Nem tudok darabszámot produkálni lelki síkon. Amikor a vályogot raktam a gyülekezeti

tagjaimmal húsz évvel ezelőtt, azt meg lehetett számolni, és a csigatésztaikat is, amelyeket nőszövetségi alkalmakon pödörni szoktam.

PAPÍRMUNKA

Azt sem tudom megmondani, hány órát töltöttem el eddig azzal, hogy megtanuljam összerakni az építkezési dokumentációt, és tudjam, a tűzoltóság épp most milyen aktákat kér. Azt sem számoltam össze, mennyi időt ültem a számítógép előtt, míg megtanultam pályázni, majd elszámolni a nyertes pályázatokat, miközben mindenért nyeltem: amikor nem nyert a pályázat, azt hallgattam a megmondóemberektől, hogy nem csinállok semmit, amikor nyert és sikerült építeni-felújítani, akkor azt, hogy lopok. Mert ha pénzt kap az egyházközség, akkor minden lelkész lop, legalábbis szerintük.

Vannak, akik azt szeretnék, ha megszűnének a lelkeszi állások, elmennének kétkezi munkára, és azon felül, hitből és szeretetből végeznék el a szolgálatokat. Gúnyosan megkérdezik időnként, hogy „vajon akkor is elvégeznénk?” Mert ugye azt a heti egy órát el lehetne végezni önként is. Azt a heti egy órát tényleg el, de még annak a heti egy órának is van egy sokórás előkészülete.

EGÉSZ EMBERT KÍVÁN

Vajon ma egy lelkipásztor attól lenne hiteles, ha fizikai munkát is végezne, ha a hívekkel együtt dolgozna a gyárban, és a szabadidejében lenne lelkész? Én nem nézem le a kétkézi munkát, mert nagy szükség van rá, hisz megáll az élet gyárak nélkül, de akkor miért nézik le a lelki munkát, az agyi tevékenységeket, melyek azért vannak, hogy a gyülekezeti tagok lelkileg legyenek jól, és lehessen élő kapcsolatuk Istennel? Hogy a templomok legyenek felújítva, megépítve, és méltó hely legyen az istentisztelet számára.

Szerintem, akik azt várják, hogy a lelkeszi szakma megszűnjön, nem azt szeretnék, ha a lelkészek a gyárakban dolgozva lelki-gondoznának, hanem azt, hogy az Isten szava ne szóljon, valamint azt, hogy anyagilag ne kelljen hozzájárulni ahhoz, hogy az egyházak fennmaradjanak.

Hogy mit válaszolok annak, aki azt kérdezi, ingyen végezném-e? Biztosan, egy részét igen. Mert a hívő ember nem tudja megtenni, hogy ne beszéljen Istenéről. De az a munka, amit én végzek, egész embert kíván, így a válaszom másfelől az, hogy mindent nem tudnék elvégezni akkor sem, ha akarnám.

KRISZ-kultúra: Közgyűlés és KRISZ-expó

(Folytatás az 1. oldalról)

A püspök áhítata után Vékony Zsolt József éves beszámolója következett az egyházkerületben folyó ifjúsági munkáról. Ebben nagyon hangsúlyossá vált annak a tudatosítása a jelenlevőkben, hogy a KRISZ munkája nagyon jó irányba halad, támogató egyházi hátszéllel. Az előző elnök, Jobb Domokos szolgálata ásta meg ehhez a munkához a jó alapot azzal a vízióval, amit az akkori vezetőség így fogalmazott meg: „A református ifjúság életét és gondolkodását az evangélium határozza meg.” Azóta szépen elindult az építkezés; ehhez a kötőanyagot az adta, hogy a tervezői napokon közösséget tudtak építeni az ifjúsági munkásokkal, akik sok esetben szigetként, egymáshoz nem igazán kapcsolódva végezték a maguk eredményes szolgálatát az egyházban.

A tervezői napok áldásai nyomán a vezetőségben megérett az elhatározás, hogy a saját munkájuk megerősítésére létrehozzanak egy támogatói csoportot. Elkészült a belépési nyilatkozat is; ezzel azok, akiket erre a támogató szolgálatra felkérnek, elkötelezhetik magukat.

Az elnök nagy hálával számolt be az eredményekről, ezek közül különösen is kiemelte a munkatársképzőt (MKT), amely már a negyedik évfolyamot készül szolgálatra kiküldeni. A RendítŐ kerületi ifnap 350

részteveőről 700-ra duzzadt. Rendszeres a királyhágómelléki részvétel a magyarországi és erdélyi társrendezvényeken: a Csillagponton és a Válts Irányt-on. A FIT7 (fiatal tanítványok hete) anyagát most mi írjuk. Van a szervezetnek havi hírlevele, és együttműködési megállapodás született az IKE-vel is.

A KRISZ szervezeti felépítésének az átszervezése is folyamatban van. Ennek a sokrétű és egyre gazdagodó munkának a végzése sok időt vesz igénybe, ezért a vezetőség szeretne egy teljes állású munkatársat alkalmazni a KRISZ-ben.

A KRISZ arculati frissítést is tervez a jövőben, s erre pályázatot szeretne kiírni. Mike Pál bemutatta a közgyűlés tagjainak a pályázati kiírás tervezett szövegét.

Végül arról is szó esett, hogy a KRISZ milyen eseményeket szervez a jövőben.

KRISZ-EXPÓ

Az elnök beszámolója után indult a KRISZ-expó. Pecha kucha prezentációs technikával (20 kép, 20 mondat) mutatták be a szervezők, munkatársak az egyházkerületben zajló nagyobb programokat. Bemutatkozott az MKT, az IVK, a Hevat, a Peniél tábor, az egyházmegyei táborok, az Exodus, a CrossYounity, a RendítŐ, a Kriszbi, a Krisztusra hangolva, az imasátor, a Revifi és a bibliais-

mereti vetélkedő. A Válts irányt vendégprogramot is bemutatták. Végül Ablonczy Áron, a magyarországi Zsinati Ifjúsági Iroda vezetője mutatta be az általa vezetett intézményt, amely ernyőszerzetként az egyháztesteinkben zajló ifjúsági munka támogatását hivatott szolgálni.

PANELBESZÉLGETÉS

Ebédszünet után az expó egy panelbeszélgetéssel folytatódott. Az esemény ötletgazdái, Mike Pál és Mikló Boldizsár olyan ifjúsági vezetőket hívtak meg, akik a maguk környezetében modellértékű munkát végeznek. Csomós József Miskolcon, nagyvárosi környezetben dolgozik a kallódó ifjúsággal, Kiss Miklós a Felvidéken küzd azokért a fiatalokért, akik nagyon kis közösségekben élnek, Veres Péter egyházmegyei ifjúsági előadóként a Nyírségben igyekszik egyházmegyei szintű ifjúsági munkát szervezni, Ablonczy Áron pedig a legmagasabb szinten, a Zsinati Ifjúsági Iroda élén próbál erős támasza lenni nagyjából mindenkinek, aki az ifjúsági munkában él és lüktet.

A beszélgetés az ifjúsági munka jövőjéről és módjáról folyt. Mire van a mai fiataloknak szükségük az egyház részéről? Bizonyára a sokat küzdő ifjúsági munkások valami jó technikára vágnának. Az elhangzottak lényege egyetlen hatékony ifimunkás-trükköt tolt előtérbe: a szolgáló szeretetét. Aki ezt bőséggel alkalmazza, az számíthat az eredményre.

A beszélgetés záró körében a résztvevők összefoglalták önmaguk számára azt, hogy mit visznek magukkal ebből a napból. Valaki azt mondta: de jó, hogy egység van, hogy együtt tudunk, akarunk, merünk Krisztusért – ebben fogjunk össze sokkal erősebben.

Így van ez most a KRISZ-ben. Királyhágómelléken. Krisztusban. Közösségben.

MIKE PÁL

Közös ifi Szamosnegyeden

Szatmárnémeti öt református gyülekezetének február 23-i közös ifjúsági bibliaórája igen nagy érdeklődéssel jelentkeztek a város fiataljai.

Az alkalom mintegy négy órán keresztül zajlott. Lelki és testi táplálékot is igyekeztek nyújtani a szervezők az ifjak számára.

A házigazda köszöntése és a „hazai” ifi által vezetett dicsőítés után interaktív előadáson vehettek részt a jelenlevők. A téma a hálaadás volt, a vezérige az 1Tessz 5,18: „Mindenért hálát adjatok, mert ez Isten

akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.”

Az előadás után kis csoportokban beszéltek meg az elhangzottakat és a tíz leprás történetét, a templom alagsorában. A csapatok feladatként egy hála-tízparancsolat összeállítását kapták. Ennek megírása során egymás gondolatai által épülhettek.

A hála-tízparancsolat felolvasását pizázás, majd csoportdinamikai játék követte, ami fokozta az alagsorban keletkezett jókedvet. A találkozás végére érve az est közös énekléssel zárult.

REFSZATMAR.EU

Megtartotta éves közgyűlését a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Presbiteri Szövetsége

„Az Ige testté lett, és közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egy-szülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal” (Jn 1,14). Az idei vezéregygyűlésre az egyházmegyék presbiterit 2024. március 9-én a Nagyváradi-újvárosi református templomba.

Ft. Bogdán Szabolcs János püspök nyitó áhítatában János evangéliuma 13. fejezetének 21–30. verseit olvasta és magyarázta a megjelenteknek. A szenvedés történetének igéi elevenednek meg, amikor Jézus a lábmosás után együtt van tanítványaival az utolsó vacsorán. Jézus mindent tökéletesen átlát, Ő a kezdeményező, az irányító. Lelkében megrendül, hiszen egyedül Ő tudja, milyen szenvedésekkel teljes út áll előtte. A tanítványok közül Péter, János, Júdás van az ige fókuszában. Az igehirdető jellemezte őket, és rámutatott a mai emberre is jellemző tulajdonságaikra. Az elhangzott ige rólunk beszél – hangsúlyozta Bogdán Szabolcs János –, hiszen Péter türelmetlensége, magabiztossága jellemző a mai emberre is. János, aki ki akarta sajátítani Jézus szeretetét, kissé túlértékelte magát. Júdás nem volt bűnösebb, mint a többi tanítvány, ő is látta Jézus csodáit, halotta tanításait, mégis elárulta Őt. Az ő bűne azzal kezdődött, hogy a kezdődő sötétséget nem vette észre, nem kért segítséget Jézustól, bezárta szívét előtte.

Ne feledjük, hogy Isten majd élénk is tükröt tart, számon kéri tetteinket, de ne törjük össze azt, hanem gondjainkat vigyük Jézushoz, hiszen szükségünk van

arra, hogy Isten megtisztítson, és megmutassa, kik vagyunk.

Az igehirdetés után Tóth András, szövetségünk kerületi elnöke, és nt. Herdean Gyöngyi helyi lelkipásztor köszöntötte a megjelenteket.

Mint minden évben, idén is kiosztották a Presbiteri szolgálatért díjat azon presbitereknek, akiket egyházmegyénk jelölt erre a kitüntetésre. Idén a következő presbiterek kaptak díjat:

Nagybányai Egyházmegye: Moni János

Szatmári Egyházmegye: Szilágyi Levente

Nagykárolyi Egyházmegye: Csobi Mihály

Érmelléki Egyházmegye: Ványi Attila

Bihari Egyházmegye: Jakab Gyula

Aradi Egyházmegye: Bíró Zoltán

Temesvári Egyházmegye: Makkai Zoltán

Szilágysomlyói Egyházmegye: Kiss Lajos

Zilahyi Egyházmegye: Varga Béla

A díjazottakat Lakatos Nella kerületi jegyző méltatta, a díjakat ft. Bogdán Szabolcs János, kerületünk püspöke, és Tóth András, szövetségünk elnöke adta át.

Szünet után az egyházmegyei és kerületi elnöki beszámolók hangzottak el a tavalyi tevékenységről, majd Mészáros Gyöngyi könyvelő olvasta fel pénzügyi beszámolóját.

Szövetségünk kerületi elnöke felolvasta az idei programtervezetet:

1. Kerületi közgyűlés

– Nagyváradi, március 9.

2. Kárpát-medencei Együttműködési Tanács ülése – Nagyváradi, július 26.

3. Egyházkerületi konferencia – Nagyváradi, július 27.

4. Egyházkerületi presbiteri képzés – Nagyváradi, szeptember 14.

5. Elnökségi ülés – Nagyváradi, október 5.

Tóth András, a kerületi presbiteri szövetség elnöke, záró szavaiban örömet és köszönetét fejezte ki azért, hogy mind a kilenc egyházmegye képviseltette magát, és hogy mindenhol rendben és egyetértésben zajlik a presbiteri szövetség munkája. További erő és Isten áldását kívánta a gyülekezetek életére, a presbiterekre és családjukra.

A közgyűlés nt. Herdeán Gyöngyi helyi lelkipásztor záró imádságával ért véget.

Köszönetet mondunk az Úrnak az együttlétért, és áldását kérjük az idei élő ige év minden munkájára, amit az Ő dicsőségére teszünk. Soli Deo gloria!

LAKATOS NELLA

Együtt imádkozva a nemzetért

Először kezdődött ökumenikus istentisztelettel március 15-én Szatmárnémetiben a nemzeti ünnep. Szép időt adott Istenünk, rengetegen imádkoztak szabadtéren is nemzetünkért.

Március idusán délután fél 4-kor a Lános templom harangjai ökumenikus istentiszteletre hívtak mindenkit. Igét hirdetett Rác Ervin szatmár-szigetlankai református lelkipásztor, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület generális direktora, a Mt 5,10–16 alapján. Jézus azt szeretné, ha életkörülményeink ellenére is boldogok lennénk. Azonban nem akarja, hogy áldozatszerepben tetszelegjünk, mert az senkinek sem jó. Ha eltaposnak, mint az íztelen sót, akkor nem mártírok vagyunk, hanem saját butaságunk miatt szenvedünk. Ehelyett világítanunk kell, Jézus fényét to-

vábbadva mások számára. Az igehirdetésre válaszolva imádkozott Seffer Dániel Antal római katolikus főesperes, Pálffy Annamária unitárius lelkész és Illyés Sándor evangélikus lelkipásztor. Áldást mondott Korda Zoltán házigazda lelkipásztor. A kántori szolgálatot Higgyed Gyöngyi végezte.

Az istentisztelet után az Ormos-házhoz (villanyórához) várták az ünneplőket. Onnan, huszárokkal az élen, fúvószenekarral kísérve, átvonultak a megemlékezés fő hely-

színére, az István téri parkba, Petőfi Sándor szobrához. Talán a jó időnek köszönhetően több ezren vonultak.

Az ünnepi megemlékezésen imádkozott ft. Bogdán Szabolcs, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület püspöke és nm. ft. Schönberger Jenő, a Szatmári Római Katolikus Egyházmegye püspöke, majd ünnepi beszédet mondott Kereskényi Gábor, Szatmárnémeti polgármestere és az RMDSZ szatmárnémeti szervezetének elnöke, Patkai Csaba, a Szatmár Megyei Tanács és az RMDSZ megyei szervezetének elnöke, valamint Németh Szilárd magyarországi kormánybiztos, a Fidesz alelnöke. A Hazafias versek versmondó verseny nyertesei a kor szellemét megidéző verseket szavaltak. A főhajtás koszorúzással zárult.

REFSZATMAR.EU

Családos csendesnapokat tartottak a völcsöki presbiterek

Mivel gyülekezetünkbe új lelkipásztor érkezett, és a presbitérium is nagy részben megújult, érezve, hogy fontos egymásra hangozunk, 2021-ben úgy döntöttünk, hogy a következő év elején közösségépítő és képző hétvégét szervezünk a presbitercsaládok számára. Ez a háromnapos elvonulásunk annyira jól sikerült, hogy 2023-ban is megszerveztük, így újabb három felejthetetlen napot tölthettünk egyházkerületünk üdülőközpontjában.

Idén már egyértelmű volt számunkra, hogy ezúttal akár pályázati támogatás nélkül, önerőből is megtartjuk ezt a már jó szokássá váló alkalmunkat. Ha erre időt és anyagiakat áldozunk, akkor sokkal hatékonyabban tudjuk végezni azt a szolgálatot, amit Fejünk, Krisztus, ránk bízott.

Áldjuk szerető Istenünket, aki megengette, hogy testileg megpihenjünk, lelkileg feltöltszünk, és egymáshoz újra sokkal közelebb kerüljünk, mint szolgatársak és hittestvérek. Jó volt „átmenni a hídon” és találkozni egymással a szó legnemesebb ér-

telmében, kimozdulva a saját világunkból. Jó volt felismerni, hogy milyen sok hasonlóság van az életünkben, megtapasztalásainkban, és azt, hogy így is támogathatjuk egymást közös elhívásunkban. Jó volt feltérképezni, hogy hol tartunk most, és mi volt az elmúlt év legmeghatározóbb pontja kinek-kinek a gyülekezeti életben és a presbiteri szolgálatban.

Részünk volt nevetésben és sírásban, beszélgetésekben és csendben maradásban,

játékokban és fürdésben, izgalomban és pihenésben, sziesztában és fiesztában, imádságban és ölelésben, éneklésben és szolgálatban, finom ételek elfogyasztásában és testvéri közösségben. Mindezeket, hisszük és valljuk, a drága Szentlélek jelenlétében, szerető Atyánk ajándékaiként kaptuk. Áldjuk Krisztusunkat, aki reményeinken felül megáldotta együttlétünket.

Záró napunkon Magyarokékre utaztunk, és ott részt vettünk az istentiszteleten. Jó volt részesülni a gyülekezet és a lelkipásztorcsalád túlszorduló vendégszeretetében és kedvességében. Rengeteg élménnyel és jó érzéssel gazdagodtunk itt is.

Összefoglalásként hadd osszuk meg szeretettel azt az igét, amely végigkísért minket ezeken a napokon: „Azután felment a hegyre, és magához hívta, akiket akart; ők pedig odamentek hozzá. Tizenkettőt pedig, akiket apostoloknak is nevezett, kiválasztott arra, hogy vele legyenek, és azután elküldje őket, hogy hirdessék az igét...” (Mk 3,13–14).

ÁDÁM ZSOLT

„Egy rózsaszál szebben beszél”

– Mészáros János Elek-koncert Szárazberken

Felejthetetlen élményben lehetett részük azoknak, akik a szárazberki református templomba érkeztek február 23-án délután. Az ünnepi együttlét nt. Kiss Józsefnek, a Szatmári Református Egyházmegye helyettes esperesének, a Szatmár-Németi Református Egyházközség lelkipásztorának igehirdetésével kezdődött. Az istentisztelet után Mészáros János Elek lépett fel.

A főjegyző a Lk 19,11–26, a girákról szóló példázat alapján hirdette az igét. A jelenlevők biztatást kaptak, hogy az Istentől kapott értékeiket, a girát, talentumot kamatoztassák. Mindenki kapott valamit, amivel szolgálhat, értéket közvetíthet.

Az igehirdetés után Elek Arnold Zoltán szárazberki lelkipásztor a házigazda szerepében köszönte meg a szolgálatot és konferálta fel a várva várt koncertet. Mészáros János Elek magyar agrármérnök, talajtani szakmérnök és operaénekes, magánénekes, presbiter, a 2012-es Csillag születik című tehetségkutató győztese állt a gyülekezet elé. A tőle megszokott alázattal és egyenességgel kezdett énekelni.

Bagó dala, az „Egy rózsaszál...” a *János vitéz* című daljátékból könnyeket csalt a hallgatóság szemébe. Szebbnél szebb melódiák következtek. A „Ki nem volt, soha még, úgy szívből szomorú” vagy a „Kell még egy szó!” emelték a szíveket anyagi magasságokba.

A Simándy József által oly sokszor énekelt „Hazám, hazám” is mesterien szólalt meg Mészáros János ajkán. A hangulat szépségét, emelkedettségét és áhítatát még ünneplésesebbé tették a református énekeskönyv dicséretei. A „Ki Istenének átad mindent” és a „Siessetek, hamar lejár” emlékeztettek a Gondviselő szeretetére. Köszönet az összekötőszövegbeli személyes példákért, történetekért és anekdotákért.

A „Nézz rám, Istenem” című dallal zárta hangversenyét a művész. Nehéz volt megszólalni a bizonyágtétel után. Elek Arnold Zoltán házigazda lelkipásztor megköszönte a szolgálattételt, s az énekes hitvestársának, Amáliának és a kisfiuknak, Nimródnek, hogy mindig türelmesek és mindenben támogatják az előadóművészt. A koncertet megtisztelte

jelenlétével Nagy Roland, Garbolc polgármestere és munkatársai. Köszönet azon lelkipásztoroknak, akik jelen voltak és gyülekezeti tagjaikat is elhozták, akár Mikolából, akár Patóházáról! De érkeztek Szatmárról és a szomszéd településekről is. Köszönjük, hogy megtisztelték jelenlétükkel. Illesse köszönet a szárazberki presbitériumot, a nőszövétséget és az egész gyülekezetet a példás helytállásért, vendégfogadásért. Köszönetet mondunk Képiró Gyula Jenő lázári lelkipásztornak a kapcsolattartó és szervezőmunkájáért. Az istentisztelet a Himnusz eléneklésével zárult.

A koncert után szeretetvendégségre került sor a gyülekezeti házban. A nőszövétség és a presbitérium nőtagjai által készített finomságokat fogyaszthatták el a meghívott vendégek.

REFSZATMAR.EU

Teológiai tanárok csendesnapja Bereksárdon

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület vezetői teológiai tanárok számára szerveztek csendesnapokat. A háromnapos rendezvényt a bereksárdi Megbékélés Házában tartották február 21–23. között. A Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet tanárainak nagy része élt a lehetőséggel.

A nyitó alkalmon Bogdán Szabolcs János püspök a Mk 6,30–31 alapján fogalmazta meg buzdítását, pihenjenek kissé. Egyik célja az együttlétnek, hogy legyenek nyitottabbak egymás felé teológiai tanárok és lelkipásztorok. A nyitó áhítatot követő beszélgetésen erősítették egymást a szolgatársak, szorgalmazták a gyakoribb jelzéseket egymásnak, és azt, hogy nagyobb gondot fordítsanak a lelkészek és teológiai hallgatók szolgálati minőségére és szakmaiságára. A teológiai tanárok olykor elszigeteltnek érzik magukat, ennek

a megszüntetése végett is szükség volt erre a találkozóra.

A második napon a nyitó áhítatot Rácz Ervin generális direktor tartotta a napi ige alapján, mely a Lázár feltámasztása történetének záradéka. A feltámasztás evangéliumának mindig központi szerepet kell betöltenie a szolgálatban, mert ez valós segítség a hívek számára. Vannak olyanok, akiknek semmi nem jó, őrültük imádkozni kell, azonban ész-

re kell venni, hogy a látszat ellenére többen vannak velünk, mint ellenünk.

Quo vadis (merre tovább), lelkészképzés? címmel előadást tartott dr. Gaál Sándor esperes, egyetemi docens. Remek és építő beszélgetések alakultak ki küldetésről, hivatásról.

A harmadik napon, a záró istentiszteleten, úrvacsorai közösségben, Dénes István Lukács egyházkerületi főjegyző a csodálatos halfogás történetéről szolt: „Intettek a másik bárkában levő társaiknak, hogy menjenek segíteni” (Lk 5,7) – hangzik el a történetben. Ennek megvalósulása volt ez a pár nap. Természetesen a közös gondolkodás mellett jutott idő pihenésre, kikapcsolódásra is. Több ötlet vár megvalósításra az elhangzottak közül. Gyümölcstermés várható, de dolgozni kell érte.

RÁCZ ERVIN

Ökumenikus női világimanap a Szatmárnémetiben

Évente megtartják a nők ökumenikus világimanapját, amelynek témáját minden évben más ország asszonyai állítják össze, és egyben magukat is megmutatják a világnak. Idén Palesztinából érkezett a téma és az imakérés. Szatmárnémetiben harminckettedik alkalommal szervezték meg az ökumenikus női világimanapot egyházmegyei szinten – tájékoztatta lapunkat Nagy Erika egyházmegyei missziói előadó, egyházkerületi nőszövetségi elnök, az esemény koordinátora.

Harmincegy éven át Bogya-Kis Mária volt az esemény megyei koordinátora. Tavaly a római katolikus székesegyházban tartották meg az alkalmat, idén a görögkatolikus Szent Miklós-templomban. Váltakozva minden felekezet helyet ad az ökumenikus női világimanapnak. Előtte a felekezetek nőszövetségi elnöknői találkoznak, hogy előkészítsék az imanapot, egymás között felosztják a liturgia elemeit, az imádságokat.

Ez alkalommal a Palesztinában élő keresztyén nők állították össze a programot. Velük együtt imádkozhattak mindenütt a keresztyén asszonyok ezen a napon. Idén az igehirdetés szolgálatát Bogya-Kis Mária nyugalmazott lelkipásztor, a megyei imanap leköszönő koordinátora végezte az Ef 4,1–6 alapján: „Kérlek tehát titeket én, aki fogoly vagyok az Úrért: éljete ahhoz az elhíváshoz méltón, amellyel elhívattatok, teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel; viseljétek el egymást szeretettel, igyekezzetek megtartani a Lélek egységét a béke kötelességével. Egy a test, és egy a Lélek, aminthogy egy reménységre kaptatok elhívást is: egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség, egy az Istene

és Atyja mindenknek; ő van mindenk felett és mindenk által és mindenkben.”

Harminc évvel ezelőtt az 1994-es női világimanap „Jöjj, láss, és cselekedj” témáját palesztin nők dolgozták ki. Palesztina az a föld, ahonnan a keresztyénség elindult, így ismét egy ottani női munkacsoportot kértek fel a 2024-es imanap témájának kidolgozására. Az ökumenikus munkacsoport négy évig közösen imádkozva elmélkedett a fenti ige alapján, s világszerte arra kértek mindenkit, hogy március 1-én imádságban és cselekvésben csatlakozzanak hozzájuk. A közel-keleti helyzet különös időszersűséget ad az idei imanapnak, a palesztin nők gondolataival ismerkedhet meg, aki elmélyül a témában. Az ima is hangsúlyosabban kéri Isten békéjét az indulatos szembenállókra és a világra. Talán ezért még aktuálisabb idén, hogy közösen könyörögjünk a szív és lélek békéjéért.

A szatmári alkalmon köszöntött ft. Pallai Béla görögkatolikus parókus, házigazda lelkipásztor. Minden jelen levő nő egy száll szegfűt kapott távozáskor. A kántori szol-

gálatot Higyed Gyöngyi, a Szatmárnémeti Református Gimnázium zenetanára végezte. Fazakas Carmen házigazda elnöknő fogadta a közösséget a görögkatolikus gyülekezet képviselőiben. Az elnökség tagjai továbbá: Répássy Mária, Pallai Eleonóra (római katolikusok), Nagy Erika, Szilágyi Noémi (reformátusok), Pálffy Annamária (unitárius), Illés Andrea (evangélikus), Kovács Ágnes (baptista). Ők voltak a résztvevői és elvégzői a világimanapi liturgiának. A Szatmári Református Egyházmegyéből nemcsak az öt városi gyülekezet tagjai voltak jelen, hanem a vidékiek is: Sárközüjlak, Lázári, Szárazberek, Dabolc, Halmi nőszövetségi tagjai. A jelenlevők bibliajelzőkön vihették el az igei üzenetet, emlékeztető jelként: „Kérlek titeket, viseljétek el egymást szeretettel.” Igei köszöntőt mondott Rácz Ervin generális direktor. Jelen voltak Bogya-Kis Ferenc és Higyed János nyugalmazott lelkipásztorok, Korda Zoltán láncoosi, Elek Arnold szárazberki lelkipásztor.

REFSZATMAR.EU

A máramarosszigeti református templom

Nagybányától 65 kilométerre, az ukrán határ mellett fekszik a Tisza és az Iza folyók ölelésében Máramarossziget, amely egykor Máramaros vármegye székhelye, Magyarország faiparának és sóiparának központja volt. A város legrégebbi épülete a közel ezeréves református templom, amely bár az évszázadok során többször megrongálódott, a hívek és erdélyi előljárók adományainak köszönhetően mindig újjáépült, mai formáját pedig az 1931–33 közt folyt újjáépítés során nyerte el. A templom történetéről, a hozzá kapcsolódó legendáról és a helyi magyar közösség életében betöltött szerepéről Kovács Péter Zoltán lelkipásztor mesélt stábunknak.

Kovács Péter Zoltán még csak két éve szolgál Máramarosszigeten, de már nagyon ott-hon érzi magát a közösségben, és igyekszik összetartani azt, különböző rendezvényeket szervezve az ott élő magyarságnak. Ezekon évről évre egyre többen vesznek részt. Mint a templom közel ezeréves történetéről elmondta, építésének idejét a történészek vitatják, de mindenképpen 1050 és 1150 közé datálják.

Az eredeti templom román stílusban épült, tornya a középkorból maradt fenn, és máig őrzi a gótikus elemeket, a gótikus és a rózsablakok tanúskodnak a múltjáról. A város akkori legmagasabb pontján emelkedett épület legrégebbi része a ma is álló nagy torony köréje és a harangtorony alatti altemplom. A ma látható református templom 1892-ben épült, de összetevőiben hordozza a sok évszázados elemeket. A toronyház faragott portáléja és a fölötté található kettős ablak a 13. századból maradt fenn.

Mint a lelkipásztor ismertette, a templom többször leégett, egyszer földrengés is elpusztította, ám a hívek és előljárók adományainak hála mindannyiszor újjáépült. 1467-ben István moldovai vajda dúlta fel az épületet, az 1632-es pusztítások után pedig a felújítás költségeit Mátyás király fedezte.

Egy 1632-es okirat szerint pedig még gróf Bethlen István, Máramaros örökös főispánja is támogatta a templom felújítását. A 17. század végén egy nagy erejű vihar elsodorta a torony tetőszerkezetét, 1844-ben pedig földrengés rázta meg a várost és rongálta meg az épületet. Ekkor kerültek elő a templom falfestményei, amelyek Szent Katalin és Szent György legendáit ábrázolják. Barabás Miklós 1845-ben akvarellrajzok formájában örökítette meg őket. Mind a mai napig az egyházközség gondozásában vannak.

Jelenlegi formáját a templom 1891-re érte el, amikor megépítették a templomhajót. 1931-ben ismét tűzvész dúlt, az őrtorony kályhája okozta a tüzet. Ekkor megrongálódott a templom orgonája is, amelyet Rieger Ottó budapesti orgonaépítő készített 1912-ben; a szatmári Csekey Pál állította helyre. A gyülekezetnek köszönhetően 1933-ban befejeződtek a helyreállító munkálatok, komoly szerkezeti javítást 1966-ban végeztek, 1991–1993 között pedig külsőleg újravakolták az épületet. 1999-ben került sor a templom belső festésére, majd 2021-ben egy újabb felújításra.

Kovács Péter Zoltán lelkipásztor kérdésünkre elmondta, terveik között szerepel a templom teljes felújítása és restaurálása. A tervek már elkészültek, és amint meglesz az ellenőrzés, pályázati források után néznek. „Városunk legrégebbi épülete a templom, minden képen, festményen, képeslapon szerepel. A felújítás nemcsak a református egyháznak az érdeke, hanem az egész városnak, egész közösségünknek és a történelmi Máramaros régiójának is” – hangsúlyozta.

A templomról szóló legendát is elmesélte Kovács Péter Zoltán. E szerint a kicsi tornyokon levő kutyák és a nagy tornyokon levő sárkányok éjszaka leszállnak, és ők őrködnek a város felett. A gyerekeknek szokta elmondani a legendát, s ők nagyon izgalmasnak találják, esténként kinéznek az ablakon, és várják, hogy megjelenjenek a felettük őrködő kutyák és sárkányok. A lelkész szerint a templom közel ezer éve mutatja és hirdeti Isten dicsőségét és jelenlétét.

Mint kifejtette, szórványban élve sokszor gondolkodnak azon, hogyan tovább, mit kellene tenni azért, hogy megmaradjon a közösség, és minél kisebb legyen a beolvadás, hogy minél jobban megtarthassák magyar identitásukat, keresztény hitünket. „A templom mindig valakit jelképez. Jelképezi az erős Istent, akinek hatalma van bennünket ezután is megtartani. Eddig is ő tartott meg és éltetett bennünket itt, Máramarosszigeten és környékén, és bízunk abban, hogy gondviselő szeretete a későbbiekben is hordozni fog és megtart bennünket” – zárta gondolatait Kovács Péter Zoltán.

MASZOL.RO

Elkezdődött az új hadadi templom alapjának betonozása

Március 4-én kezdődött el a hadadi templom alapjának betonozása. Amint arról Tótos Beáta Margit lelkésznő korábban az egyházközség közösségi oldalán beszámolt, december elején Bogdán Szabolcs János, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület püspöke 116 millió forintról szóló támogatási szerződést írt alá a magyar külügyminisztériummal. Ez a templom felépítéséhez szükséges összeg egyharmada.

„A Külügyminisztérium kiemelten kezeli ügyünket, mert azt szeretnék, ha Hadad istenhívő, református közössége templom-

ban dicsérhetné az Urat. Így a templomépítés tavasszal teljes lendülettel folytatódik, és Isten házának Hadadon öszre már tető alatt kell lennie. Minden adományt, amit kapunk, erre fordítottunk eddig is, és ezután is. Nőszövetségünkkel is tevékenykedünk, évek óta készítjük a kisebb-nagyobb díszeket, melyeknek árából csillárokat akarunk majd vásárolni az új templomba. 1750 eurót gyűjtöttünk össze máig erre a célra” – írta a lelkésznő a Hadadi Református Egyházközség közösségi oldalán.

MKRE.RO

Nyílt nap a Protestáns Teológiai Intézetben

A teológiai képzést népszerűsítő nyílt napot tartottak a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet dísztermében március 8-án. A második alkalommal megszervezett eseményen százötvenöt 9–12. osztályos diák és tizenegy kísérő tanár, lelkipásztor vett részt.

A középiskolás diákokat a KPTI zenészsapatának zenés összeállítása fogadta, majd a nyílt nap Telegdi István hatodéves teológushallgató áhítatával kezdődött. A Jn 15,12–17 alapján vázolta a lelkipásztori szolgálat alapját. „A megbízásunk kulcsa abban rejlik, hogy szívvel-lélekkel elkötelezzük magunkat az általunk oly nagyon szeretett hivatás mellett” – fogalmazott.

Az áhítatot dr. Kovács Sándor rektor köszöntője követte, ő a Róm 11,29 versét ol-

vasta fel, majd egy fórumbeszélgetésen Kató Béla, az Erdélyi Református Egyházkerület püspöke személyes életútját tárta a diákok elé. A püspök hangsúlyozta, hogy az isteni elhívásra való ráeszmélésnek fontos része az önismeret, amely segít felismerni magunkban azt az elköteleződést, amelyet egy közös-

ségért vállalnánk. Ebben a döntésben sokat segíthet egy hiteles személy jelenléte is, aki példát mutat, aki terelget a választott úton.

Mint arról Kató Szabolcs Ferencz adjunktus, az esemény egyik szervezője beszámolt, már a regisztráció során kiderült, hogy a nyílt nap nagy érdeklődésnek örvend majd, így a programpontokat folyamatosan alakították, bővítették. Céljuk az volt, hogy valami olyasmit adjanak át a diákoknak, ami a lelkes hivatás felé hívja őket, vagy csak egyszerűen szorosabbra fűzi kapcsolatukat az egyházzal. A középiskolások a nap folyamán csoportokra osztva két próbaórán vettek részt, majd megtekintették az intézet termeit, könyvtárát és bentlakását, és beszélgettek a teológushallgatókkal. Mindezzel bepillantást kaptak a teológiai képzés mindennapjaiba.

REFORMATUS.RO

Gyerekszám

☺ Egy kisfiú imája: „Uram, ha nem tudsz jobb gyerekké tenni, emiatt ne aggódj. Én így is nagyon jól érzem magam.”

☺ Egy vasárnapi iskola tanára templomi szolgálatra menet megkérdezte a gyerekeket: „Miért fontos, hogy csöndben legyünk a templomban? Egy elmés kislány így válaszolt: „Mert az emberek alszanak.”

☺ Egy anyuka palacsintát készített gyermekeinek, az ötéves Petinek és a hároméves Zolinak. A fiúk azon kezdtek vitatkozni, hogy kié legyen az első palacsinta. Anyjuk jó alkalmat látott ebben arra, hogy erkölcsi tanítást adjon a gyerekeknek: „Ha Jézus itt ülne, azt mondaná: Legyen a testvéremé az első palacsinta, én tudok várni.” Erre Peti odafordult az öccséhez: „Zoli, legyél te Jézus!”

	EREDETI SZÉF A HANGYA	CSÜCSÜL	JUGOSLÁV-VÁROS	NÉMÁN TUDI!	
	1	OSZTRÁK AUTÓJEL	ÜZLETLÁNC			E ⁷
		FINNISH VÉGEK!	GYÓGY-FORRÁS			
		LITVÁN AUTÓJEL		KÉN VEGYJELE	ELÓTAG: EXA-	
				LUXEMBURGI AUTÓJEL	PIPA-MOCSONK	
	2	AUTÓJEL TADZSIK	ÉLETET ELTÖLT ANGYAL RANG		BANÁN-HÉJI	
					HOKIS ESZKÖZE	
ITALLAL ELLÁT				RÓMÁBAN ÖT	A BÁRIUM VEGYJELE	GÉP-FEGYVER TÍPUS
				VÍZPARTOKI	ARGENTINA AUTÓJELE	
SEBET EJT A KÍGYÓ			FÉRFIAS NŐ			
			OXIGÉN VEGYJELE			
	Á					

Segítségre van szüksége vagy segíteni szeretne?

Hívjon bizalommal hétfőtől péntekig 15–20 óra között!

TELEFONOS SZERETETSZOLGÁLAT

0265 55 55 55

Kolozsvár • 2009
Marosvásárhely • 2011
Nagyvárad • 2021

www.telsz.ro
office@telsz.ro
telsz

Fricska – A bohóc

Az egyik neves ideggyógyász rendelőjében megjelent egy külsőleg ápolott, jól öltözött és kiegyensúlyozott férfi. Pár mondat után azonban az orvos észrevette, hogy a nyugalom mélyen gyökerező levertséget és szomorúságot takar.

A szakorvos nagy gonddal végezte a vizsgálatot, és a beszélgetés végén egyszerű szavakkal így szólt a beteghez:

– Miért nem megy el ma este a cirkuszba? Mert ha nem tudná, ma lesz az első előadás

a városban. Músonon van egy híres bohóc is, akiről azt állítják, hogy a fél világot megnevettette már. Mindenki róla beszél, mert egy különleges egyéniségről van szó. Meglátja, jót fog tenni.

A páciens erre felzokogott és így szólt:

– Az a bohóc én vagyok.

BRUNO FERRERO

